

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย
SPORT MOTIVATION OF THAI NATIONAL DISABLED ATHLETICS

ชาลิศา ศุภกาญจนากร

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย

ปริญญาานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

SPORT MOTIVATION OF THAI NATIONAL DISABLED ATHLETICS

CHALISA SUPHAKANCHANAKORN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF SCIENCE
(Sport and Exercise Science)

Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญาานิพนธ์
เรื่อง
แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย
ของ
ชาลิศา ศุภกาญจนกร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

.....
คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สนธยา สีละมาด) (รองศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ณ์ เทียนทอง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิต มิตรานันท์)

ชื่อเรื่อง	แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย
ผู้วิจัย	ชาลิศา ศุภกาญจนากร
ปริญญา	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. สนธยา สีละมาด

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย วิธีดำเนินการวิจัยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และกลุ่มตัวอย่าง โดยเป็นนักกรีฑาคนพิการทางสายตาดำเนินการ 12 คน และนักกรีฑาคนพิการทางแขนขา และ นักกีฬากรีฑาคนพิการทางไขสันหลังโพลิโอ จำนวน 19 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประยุกต์จากทฤษฎีความล้มดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามเท่ากับ 0.95 แบบสอบถาม มี 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดย หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบด้วยสถิตินี้ ผลการวิจัย แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย โดยนักกีฬากรีฑาคนพิการให้คะแนนเฉลี่ยความต้องการอยู่ในอันดับ 1 นักกีฬามีแรงจูงใจในด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.34 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬากรีฑาคนพิการรับรู้ว่าคุณภาพของตนเองมีความสามารถ จนเป็นที่ยอมรับ จากครอบครัว ประเทศ สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูล ทำให้ครอบครัวภูมิใจ และเป็นที่ยอมรับจากบุคคลอื่น เป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ รองลงมาคือ ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.33 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการรับรู้ตนเองมีความสามารถในการเล่นกีฬากรีฑา รับรู้ถึงความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อม และรับรู้ถึงความพิการของตนเองได้ สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติซึ่งเป็นแรงแรงผลักดันที่ทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกิดความปรารถนาที่จะพัฒนา โดยแรงจูงใจอาจเกิดขึ้นจากตัวเราเองหรือถูกบุคคลอื่นกระตุ้นจากวิธีต่างๆ

คำสำคัญ : แรงจูงใจ, นักกรีฑาคนพิการ

Title	SPORT MOTIVATION OF THAI NATIONAL DISABLED ATHLETICS
Author	CHALISA SUPHAKANCHANAKORN
Degree	MASTER OF SCIENCE
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Sonthaya Sriramatr

The purpose of this research is to study the sports-related motivation of disabled Thai national athletes. The methodology consisted of selecting thirty-one participants, selected by specific, purposive sampling, and the participants were blind and disabled athletes. There were nineteen athletes with spinal cord-related injuries. The questionnaire was based on Maslow's Hierarchy of Needs and had a consistency of 0.95. It was divided into three parts: first section on personal data, another on the needs for sport motivation, and third section on the questions of the athletes. The data were analyzed and presented by frequency, percentage, mean, and standard deviation. The results found that the sports-related motivation of disabled Thai national athletes was motivated by their need for dignity, from themselves and others (Mean: 4.34). This shows that disabled athletics recognize that they are capable of being recognized by their families, countries, and able to build a reputation for their lineage. They can make their families proud and recognized by others, which is an important motivation for disabled athletes. This is followed by the need to know themselves, based on real conditions and related to developing their potential (Mean: 4.33). This shows that disabled athletes know that they are competent in athletics: recognize commitment to training, recognize their own disabilities, live normally in society, a driving force that encourages learning about new things and the desire for self-improvement and this motive can be intrinsic or extrinsic.

Keyword : Motivation ; Disabled athletes

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลือคำแนะนำอย่างดียิ่งจากคณาจารย์หลายท่านผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ,ดร,สนธยา สีละมาต ดร.พิชิต เมื่องนาโพธิ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาตลอด การวิจัย และ ดร.อาพรพรณชิต ศิริแพทย์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการแนะนำรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย เพื่อให้งานวิจัยที่สำเร็จ สมบูรณ์มากที่สุด

ขอกราบขอพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สีบสาย บุญวีริบุตร อ.ดร.แอน มหาศีตะ อ.ดร. ถวิชัยย์ ขาวถิ่น และคุณไมตรี คงเรือง ที่ให้ความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบให้คำแนะนำ ช่วยเหลือปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ ในงานวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการจัดทำปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระเจ้าน้ำที่และสถานที่เก็บตัวของนักกีฬา ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ตลอดมา ขอขอบขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ เพื่อน ๆ ที่มีได้เอ่ยนามที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ อยู่เสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบแต่ บิดา มารดา ครูอาจารย์ ทุก ท่าน ที่มีส่วนร่วมในการวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย ทำให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ลุล่วงด้วยดี ตลอดจนสำเร็จการศึกษา

ชาลิศา ศุภกาญจนการ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายในงานวิจัย.....	3
คำถามที่ใช้ในงานวิจัย.....	3
ความสำคัญของงานวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
กรอบแนวความคิด.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความหมายของแรงจูงใจ.....	6
ความสำคัญของแรงจูงใจ.....	7
ประเภทของแรงจูงใจ.....	8
ทฤษฎีแรงจูงใจ.....	9
ความหมายของคนพิการ.....	12
ประเภทของคนพิการ.....	13
นักกีฬากรีฑาคนพิการ.....	17

ประเภทความพิการ	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในเก็บรวบรวมข้อมูล	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	41
จุดมุ่งหมายในงานวิจัย.....	41
สมมติฐานในงานวิจัย.....	41
ความสำคัญของงานวิจัย	41
ขอบเขตของการวิจัย	41
เครื่องมือที่ใช้ในเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
สรุปผลวิจัย	42
อภิปรายผล.....	45
ปัญหาในการเข้าถึงของกลุ่มตัวอย่าง	49
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	49
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	49
บรรณานุกรม.....	50

ภาคผนวก.....54

ประวัติผู้เขียน.....84

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงลักษณะความพิการทางกลุ่มความพิการทางตา ใช้กฎของ IBSAN (11-13)	18
ตาราง 2 แสดงลักษณะความพิการทางกลุ่มความพิการทางการเคลื่อนไหว (แขน-ขา) ใช้กฎของ 19	
ตาราง 3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	29
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการ	33
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ	34
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ	35
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ	36
ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ	37
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการ	38

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์.....	10
ภาพประกอบ 2 การเริ่มต้นของการวิ่ง	77
ภาพประกอบ 3 ลักษณะรถวีลแชร์.....	80
ภาพประกอบ 4 เขตการแตะร่างกาย	82
ภาพประกอบ 5 การนั่งบนเก้าอี้มีล้อ.....	83

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กล่าวไว้ว่า “คนพิการ” หมายถึง บุคคลที่ข้อจำกัดในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเกิดจากา ข้อบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหวการสื่อสาร พฤติกรรม จิตใจ การเรียนรู้ (พหุวิชา พิเศษศิลปานนท์, 2557) ซึ่งคนพิการต้องได้รับความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทั้งในด้านกฎหมาย และการคุ้มครอง (กรมศาสนา, 2540 อ้างถึงใน สำออง เบ้าซ่างเผือก, 2548) อย่างไรก็ตามคน พิการควรได้รับสิทธิในการทำกิจกรรมและการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมเหมือนบุคคลทั่วไปซึ่งปัจจุบัน ทั้งภาครัฐและเอกชนได้สนับสนุนให้คนพิการมีความเสมอภาคกัน ใช้ชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง รวมทั้งอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำออง เบ้าซ่างเผือก, 2548) แต่ในการดำรงชีวิตของผู้พิการ เหล่านี้ต้องอาศัยความสามารถทางด้านร่างกายหลากหลายด้านและต้องใช้การฝึกฝนอย่างหนัก กว่าบุคคลอื่นการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนพิการแสดงความสามารถ ออกมาและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไปสามารถก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเองได้ (Mascarinas & Blauwet, 2017)

การจัดกิจกรรมหรือการเล่นกีฬาของคนพิการนั้นก็เพื่อให้คนพิการได้แสดงความสามารถ ของตัวเองออกมาให้คนทั่วไปเห็นถึงว่าคนพิการสามารถพัฒนาตัวเองจนเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา เหมือนคนปกติได้เช่นกัน เช่นกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ เอเชียพาราเกมส์ กีฬาพาราลิมปิกเกมส์ ซึ่ง สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติได้ รวมไปถึงกีฬายังสามารถสร้าง รายได้ให้กับนักกีฬาคนพิการ (จักรดาว โภธิแสนม, ดำรัส ดาราศักดิ์ และ อชิระ หิรัญตระกูล, 2555)

การที่นักกีฬาคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานั้น นักกีฬาต้องมีความอดทน ขยัน ในการฝึกซ้อมเป็นอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะและความสำเร็จ นักกีฬาคนพิการต้องมีความชอบความรักในการเล่นกีฬาหรือปัจจัยอื่นๆ ที่สามารถผลักดันให้เกิดความสนใจจนนำไปสู่ การเล่นกีฬาประเภทนั้นๆ ซึ่งปัจจัยต่างๆ อาจมาจาก รางวัล ชื่อเสียง สภาพการเป็นอยู่ รวมไปถึง การดำรงชีวิต การยอมรับจากสังคมหรือบุคคลรอบข้าง ซึ่งเราอาจเรียกปัจจัยเหล่านี้ว่า “แรงจูงใจ” แรงจูงใจมีอิทธิพลทำให้คนออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาและยังเป็นกุญแจสำคัญในการกำหนดของ ความตั้งใจหรือความมุ่งมั่น ความพยายามและเป็นแรงผลักดันที่จะกระทำให้บรรลุตามเป้าหมาย ที่วางไว้ แรงจูงใจจึงถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งต่อความสามารถในการออกกำลังกาย หรือ การแข่งขัน

(สืบสาย บุญวีริบุตร, 2541; สมบัติ กาญจนนา และ สมหญิง จันทรุไทย, 2542 ; Vink, Raudsepp & Kais, 2015) ซึ่งในทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ ก็อธิบายเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุด มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน ได้แก่ ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย ความต้องการเป็นเจ้าของและความรัก ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน ซึ่งแรงจูงใจจะระดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อนแรงจูงใจระดับสูง (Maslow, 1970 อ้างถึงใน วิวัฒน์ อามานนท์, 2551)

จากหลักการที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการที่คนพิการหันมาเล่นกีฬามากขึ้นมาจากหลายเหตุผลที่ต่างกันออกไปซึ่งจากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจที่เกี่ยวกับการเล่นกีฬาของพิการที่ผ่านมา พบว่า การศึกษาส่วนใหญ่เป็นการศึกษาถึงปัจจัยแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาคนพิการโดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยซึ่งผลการวิจัยพบว่านักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาเพราะมีความรัก ความชอบของตนเองและเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองขณะเดียวกันแรงจูงใจยังมีอิทธิพลต่อการเข้าร่วมเล่นกีฬาของคนพิการเพราะช่วยให้นักกีฬาคนพิการมีความสุข สนุกสนาน มีการยอมรับความสามารถของตนเอง มีการพัฒนาทักษะตลอดเวลา สามารถสร้างสมรรถภาพให้กับตนเอง รวมไปถึงการเล่นกีฬาเพื่อเป็นอาชีพและสร้างรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ โดยบรรยากาศและคนรอบข้างก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่คนพิการหันมาเล่นกีฬาหรือเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ (จักรดาว โภธิแสนและคณะ, 2555; สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2560; Chen, Wang, Jin & Lau, 2007) แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาให้นักกีฬาในระดับต่างๆ บรรลุตามเป้าหมายและช่วยให้นักกีฬาเล่นกีฬาต่อไป (Fikret , Ihsan & Lauretiu, 2014 ; Rottensteiner, Tolvanen & Laakso, 2015)

แต่อย่างไรก็ตามยังไม่มี ความชัดเจนของการศึกษาในกลุ่มนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย และยังไม่มีการศึกษาถึงเรื่องแรงจูงใจตามหลักทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรมและความสามารถในการเล่นกีฬา หรือการสนองต่อความต้องการทางพื้นฐานที่ทำให้คนพิการเลือกออกกำลังกายและเล่นกีฬา จนนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการในระดับทีมชาติเพราะนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทยเคยเข้าร่วมในการแข่งขันระดับนานาชาติมาแล้วและเพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจนั้นมีผลต่อการเล่นกีฬาอย่างไรและยังสามารถพัฒนาตนเองจนประสบความสำเร็จได้ โดยผู้วิจัยอ้างอิงตามหลักทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ โดย

กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาเป็นนักกีฬากรีฑาคนพิการที่เข้าแข่งขันตั้งแต่ระดับเอเซียนพาราเกมส์ อาเซียนพาราเกมส์ หรือ พาราโอลิมปิกเกมส์ เพราะกีฬากรีฑาเป็นชนิดกีฬาที่มีทั้งประเภทลู่วิ่งและประเภทลาน และยังมีหลากหลายชนิดของความพิการที่เข้าแข่งขัน เช่น ความพิการทางตา ความพิการแขน ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ นอกจากนี้กีฬากรีฑายังเป็นกีฬาที่นักกีฬาทีมชาติไทยเคยได้รับเหรียญรางวัลในรายการระดับสากลมาแล้ว จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่าแรงจูงใจในด้านไหนมีที่ผลทำให้คนพิการที่มีร่างกายไม่สมบูรณ์ จึงประสบความสำเร็จในชีวิตได้ สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและครอบครัวได้ ผลการจากศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุน ผลักดันให้นักกีฬาคนพิการเกิดประสิทธิภาพและศักยภาพที่ดีทำให้ประสบความสำเร็จในอนาคตและเป็นแนวทางส่งเสริมให้คนพิการหันมาเล่นกีฬามากขึ้น

จุดมุ่งหมายในงานวิจัย

เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย

คำถามที่ใช้ในงานวิจัย

แรงจูงใจในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยเป็นอย่างไร

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย ซึ่งจะเป็นแนวทางที่พัฒนาทักษะ ความสามารถ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาคนพิการให้แก่องค์กรงานที่เกี่ยวข้องที่ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬากรีฑาสำหรับคนพิการตลอดจนบุคคลสนใจหรือเกี่ยวข้องสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการพัฒนากองฝึกกีฬากรีฑาสำหรับกีฬาคนพิการ

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักกรีฑาคนพิการระดับทีมชาติ ทั้งประเภทลู่วิ่งและประเภทลาน มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 45 ปี มีความพิการทางสายตา จำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 4 คน ความพิการทางแขน ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 19 คน เป็นเพศชาย 17 คน เพศหญิง 2 คน รวมทั้งหมด 31 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และกลุ่มตัวอย่าง อ้างอิงจากจากงานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งมีรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

1. นักกรีฑาคนพิการทางสายตา จำนวน 12 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนตาบอดแห่งประเทศไทย)

2. นักกรีฑาคนพิการทางแขน ขา และ นักกีฬากรีฑาคนพิการทางไขสันหลังโปลิโอ จำนวน 19 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์)

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. เป็นกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย

2. เป็นนักกีฬาที่มีความพิการมีทางสายตา ความพิการทางแขน - ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

3. มีประสบการณ์เข้าร่วมการแข่งขันในรายการ เอเชียนพาราเกมส์ อาเซียนพาราเกมส์ หรือ พาราลิมปิกเกมส์

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัยครั้งนี้

กลุ่มนักกรีฑาที่มีความพิการทางด้านหู ความพิการทางด้านสมองและสติปัญญา ไม่ได้เข้าร่วมงานวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากในงานวิจัยมีการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลซึ่งจะต้องใช้ความเข้าใจในกระบวนการคิด วิเคราะห์ และการสื่อสาร จึงมีผลต่อการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย

1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

1.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

1.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น

1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักกรีฑาคนพิการ หมายถึง นักกีฬาคนพิการที่เล่นกรีฑาจนได้รับการคัดเลือกให้ลงทำการแข่งขันระดับ เอเชียนพาราเกมส์ อาเซียนพาราเกมส์ พาราลิมปิกเกมส์ ประกอบไปด้วย ความพิการทางตา ความพิการทางแขน-ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬา หมายถึง ปัจจัยหรือสภาวะสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการกระตุ้นนักกีฬาให้เกิดความมานะ ความตั้งใจหรือความพยายามที่จะกระทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ แบ่งเป็น 5 ด้าน

- 1.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย
- 1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย
- 1.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก
- 1.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น
- 1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

กรอบแนวความคิด

ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์
แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- 1.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย
- 1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย
- 1.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก
- 1.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น
- 1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง
และพัฒนาศักยภาพของตน

แรงจูงใจในแต่ละด้านมี
ค่าเฉลี่ยเป็นอย่างไร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

1. แรงจูงใจ
 - 1.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ
 - 1.3 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 1.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ
2. คนพิการ
 - 2.1 ความหมายของคนพิการ
 - 2.2 ประเภทของคนพิการ
3. นักกีฬากรีฑาคนพิการ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ คือ พลังผลักดันให้คน มีพฤติกรรมต่างๆ และยังกำหนด เป้าหมาย ที่จะใช้ความพยายาม เพื่อให้ไปสู่เป้าหมายได้อย่างสำเร็จ แรงจูงใจยังเป็นตัวกำหนดสถานการณ์ การถอยหนี การเผชิญหน้าของมนุษย์ (สีบสาย บุญวีรบุตร, 2541 ;กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556) ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนด ทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำปฏิบัติสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจจะมีผลสำคัญต่อการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันกีฬา (วคินี คำนึ่ง, 2557 อ้างถึงใน สีบสาย บุญวีรบุตร, 2541)

(ภารดี อนันต์นาวิ, 2552 อ้างถึงใน รุ่งฟ้า เทียมกลาง, 2559) แรงจูงใจ หมายถึงสถานการณ์ที่กระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาในทิศทางที่ตนเองต้องการ เพื่อให้ไปสู่สิ่งที่ตั้งใจไว้ หรือ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้มนุษย์กระทำกิจการงานต่างๆ อย่างมีทิศทางและจุดมุ่งหมาย โดยมนุษย์ต้องมีเจตคติ ความเข้าใจรวมไปถึงทักษะในการทำกิจการนั้นอย่างแท้จริง

(Cucui, 2014) แรงจูงใจ คือ สิ่งที่ทำให้เกิดการกระทำและพฤติกรรมที่สะท้อนถึงทิศทาง เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นกำหนดพฤติกรรมของแต่ละบุคคล

ดังนั้นจากการศึกษาความหมายของแรงจูงใจต่างๆ จึงพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง การสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคลเพื่อให้แสดงพฤติกรรมหรือการกระทำเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งมีทั้งแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตนเอง และแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งภายนอก

ทั้งนี้แรงจูงใจขั้นพื้นฐานแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic) และแรงจูงใจภายใน (Intrinsic) (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2544)

1. แรงจูงใจภายนอก (External Motivation) เป็นแรงจากสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ ภายนอกทำให้เกิดการกระทำต่าง ๆ เช่น ถ้วยรางวัล เงินรางวัล หรือแม้แต่การอัดฉีดรวมทั้ง การยอมรับ การมีชื่อเสียง ตัวอย่างการมีแรงจูงใจภายนอกกับพฤติกรรมการเล่นกีฬาว่ายน้ำ เช่น เด็ก ต้องไปเรียนเพราะว่าพ่อแม่สัญญาว่าจะซื้อรถจักรยานให้ จักรยานเป็นแรงจูงใจภายนอกที่ทำให้เริ่มเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นแรงจูงใจที่กระทำ หรือประพฤติ เพราะรับรู้ว่ามีความสามารถ มีความมุ่งมั่นด้วยตนเอง ความพยายาม ที่จะกระทำ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตนเอง ที่เกิดจากการรับรู้ตนเองว่ามีความสามารถเป็นแรงจูงใจ ภายใน ดังนั้นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา อาจเป็นเพราะความสนุกสนานท้าทาย เสี่ยงภัยและชอบการแข่งขัน โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกเข้ามา

ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจมีบทบาทที่สำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬา การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะฝึกซ้อมนั้น (สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทร์ไทย, 2542) ซึ่งผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อม สิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องปฏิบัติมีดังนี้ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2544)

1. ความสนใจ หมายถึง แรงจูงใจภายใน (Incentives) ดังนั้น ผู้ฝึกสอนควรสร้างความสนใจก่อนการฝึกซ้อม เพื่อให้นักกีฬาเกิดความตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อม
2. จุดมุ่งหมาย หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้นักกีฬามีแรงจูงใจในการฝึกซ้อม เช่น ผู้ฝึกสอนพูดเกี่ยวกับการซ้อมของวันนี้ว่าฝึกเพื่ออะไร มีประโยชน์อย่างไร
3. สิ่งล่อใจ หมายถึง สิ่งที่ใช้เพื่อทำให้นักกีฬาได้แรงกระตุ้น ตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการแข่ง เช่น การกล่าวคำชมเชย การให้รางวัล การลงโทษ
4. การทดสอบ หมายถึง การทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬาหลังจากการฝึกซ้อมทักษะ หรือฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่างๆ แล้ว และทำการทดสอบนักกีฬานั้นควรทำอยู่เสมอเพื่อให้เกิดการตื่นตัว การตั้งใจของการฝึกซ้อม

5. การรับรู้ความก้าวหน้า หมายถึง การทำให้นักกีฬาทราบว่า เขาปฏิบัติอยู่ในระดับใดและมีข้อผิดพลาดใดบ้างโดยสามารถอธิบายให้นักกีฬาทราบถึงข้อผิดพลาดนั้นๆ เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจที่ปรับปรุงการฝึกซ้อมให้ดี

ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้ใช้หลักเกณฑ์ต่างๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจวิธีการหนึ่งคือ การแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจาก ด้านร่างกาย มาตั้งแต่กำเนิดไม่ใช่เป็นการเรียนรู้หรือประสบการณ์

2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคมและการเรียนรู้หรือประสบการณ์ (Singer, 1982 ; Foster, 1975 อ้างถึงใน สมบัติ กาญจนกิจและสมหญิง จันทฤทธิ์, 2542) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motives) คือ แรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากความต้องการของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหายน้ำ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motives) คือ แรงจูงใจที่ไม่เกิดจากการเรียนรู้และเป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เช่น ความต้องการที่จะเคลื่อนไหว หรือ ทำกิจกรรมต่างๆ

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motives) คือ แรงจูงใจที่เกิดจากการใฝ่เรียนรู้และไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่พัฒนาจากการที่บุคคลไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม

(กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2556) จำแนกแรงจูงใจตามพื้นฐานการเกิดได้ 3 ประเภท

1. แรงจูงใจทางร่างกาย เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายขาดความสมดุล แรงจูงใจจะทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการนั้น เพื่อให้ร่างกายเข้าสู่ภาวะสมดุลดั้งเดิม เช่น แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการอาหาร ความต้องการความอบอุ่น เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม แรงจูงใจประเภทนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแต่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งมีผลต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อ จึงทำให้บุคคลที่อยู่สังคมเดียวกันมีความต้องการคล้ายคลึงกัน สามารถเกิดความต้องการเป็นรูปธรรมได้ เช่น ต้องการหาเงิน ต้องการรางวัล ฐานะทางสังคม และความต้องการที่เกิดเป็นนามธรรม เช่น ต้องการได้รับชื่อเสียง ความภาคภูมิใจ ความสำเร็จ

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล เนื่องจากบุคคลมีความแตกต่างกันจึงทำให้มีความต้องการส่วนตัวไม่เหมือนกัน ถึงแม้จะมีความต้องการในเรื่องเดียวกันก็ตาม เช่น นักกีฬาที่มีความประสบความสำเร็จในการแข่งขัน จึงทำให้นักกีฬาต้องฝึกซ้อมอย่างหนัก แต่นักกีฬาบางคนอาจใช้วิธีไม่ถูกต้องในการทำตนเองประสบความสำเร็จ เช่น การใช้กลโกงต่างๆ การใช้สารกระตุ้นเพื่อเพิ่มความสามารถของตนเอง การที่แรงจูงใจส่วนบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันออกไป เนื่องจากการเรียนรู้ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน

ทฤษฎีแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และองค์ประกอบทางสังคมมาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎีเพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์แต่พฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงจูงใจได้ทั้งหมดดังทฤษฎีแรงจูงใจ ต่างๆดังต่อไปนี้ (อบรม สันภิบาล, ม.ป.ป.; สุชาติ สุธรรมรักษ์, 2531; โยธิน ศันสนยุทธ, 2531 อ้างถึงใน วิวัฒน์ อามานนท์, 2551; วศินี คำนึ่ง, 2557)

1. ทฤษฎีสัญชาตญาณ (Instinctual Theory) คือ สิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆโดยไม่จำเป็นจะต้องมีการเรียนรู้ สัญชาตญาณ เป็นปฏิกิริยาที่ส่งผลถึงแรงจูงใจให้กระทำกิจกรรมต่างๆ สัญชาตญาณมีหลายประเภท เช่น สัญชาตญาณที่เกี่ยวข้องในการดำรงชีวิต กล่าวคือ ร่างกายอยู่ในสภาวะที่ไม่สมดุล ความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายจะเป็นตัวเร้าเป็นแรงจูงใจให้ร่างกายต่างๆเกิดขึ้น อันเป็นผลที่ทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้

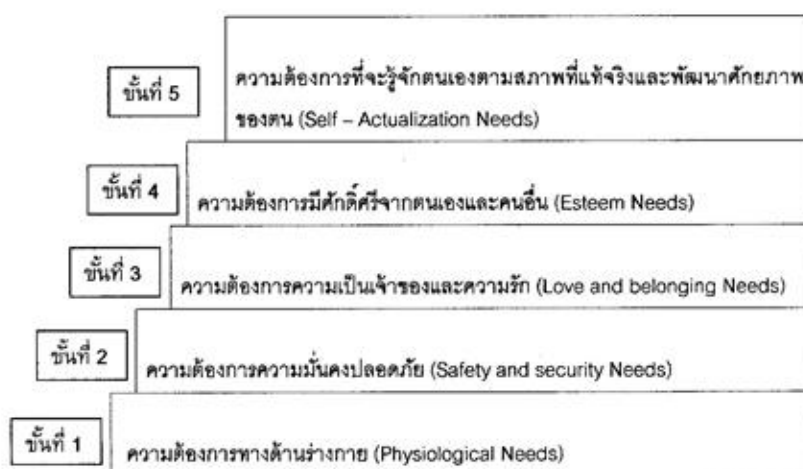
2. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ได้กล่าวว่าการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์แรงขับเคลื่อนภายในของบุคคลแรงขับ ลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ ลักษณะภายในของร่างกายเป็นแรงขับจากความต้องการของร่างกายและแรงขับภายนอกร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญาอารมณ์และสังคม ซึ่งมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่แตกต่าง และแรงขับสามารถแยกออกเป็นแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน

3. ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ได้กล่าวถึงทฤษฎีนี้ ว่าถ้าความคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างกันมาก เมื่อคนเราผิดหวัง หหมดกำลังใจ การกำจัดความคาดหวังให้อยู่ในระดับความสามารถที่เขาจะทำสำเร็จได้ จะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าในทฤษฎีนี้ความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า

เป็นสิ่งที่ตัดสินใจหรือประเมินค่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ การที่ได้รับการจูงใจให้แสดงออกมาขึ้นอยู่กับการประเมินผลพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา

4. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow. 1970 อ้างถึงใน วิวัฒน์ อามานนท์. 2551, กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2556, รุ่งฟ้า เทียมกลาง. 2559) ผู้ก่อตั้งทฤษฎีนี้คือ อับราฮัม มาสโลว์ นักจิตวิทยาเชื้อสายยิวเป็นผู้ที่ชื่อเสียงกว้างขวาง เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์สามารถอธิบายได้โดยใช้แนวโน้มของบุคคลในการค้นหา เป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่ต้องการต่อตนเอง โดยเชื่อว่าบุคลิกภาพของคนมีปัจจัยสำคัญอยู่ที่ธรรมชาติของมนุษย์ในความปรารถนาที่ต้องการจะพัฒนาเพื่อให้ถึงระดับสูงตามศักยภาพที่มี เพื่อความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์แบบ

จากลำดับขั้นความต้องการ สามารถแบ่งเป็น 5 ขั้นด้วยกันคือ ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย ความต้องการความเป็นเจ้าของและความรัก ความต้องการที่จะมีเกียรติยศชื่อเสียง ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนา ศักยภาพของตน ดังภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบ 1 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์

ที่มา: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556)

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เช่น ความต้องการในเรื่องอากาศ ความต้องการอาหาร น้ำ หรือที่เราเรียกว่าปัจจัย 4 และความต้องการทางเพศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความต้องการของร่างกายในขั้นนี้ จะกระตุ้นเกิดความต้องการในขั้นที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม ขั้นความต้องการในขั้นนี้ยังไม่ได้รับความพึงพอใจ บุคคลเหล่านี้ก็จะอยู่ภายใต้ความต้องการนั้นต่อไป ซึ่งจะส่งผลทำให้ความต้องการอื่น ๆ ไม่ปรากฏ

2. ความต้องการความมั่นคงและปลอดภัยของชีวิต (Safety and security Needs) เมื่อทางด้านร่างกายได้รับความพึงพอใจแล้ว เราก็จะพัฒนาไปสู่ขั้นต่อไป ซึ่งเรียกว่าขั้นความต้องการที่จะอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัย ซึ่งอาจจะเกิดจากการถูกทำร้ายร่างกาย หรือ ความต้องการที่จะมีหน้าที่การงานที่มั่นคง ซึ่งความต้องการประเภทนี้สามารถเกิดได้ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยชรา

3. ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก (Love and belonging Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรักเป็นความต้องการขั้นที่ 3 จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการด้านร่างกายและความต้องการความมั่นคงและปลอดภัยของชีวิตได้รับการตอบสนองแล้ว ซึ่งการที่จะให้สังคมยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและต้องการได้รับความเป็นเจ้าของและความรักจากบุคคลอื่น กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกเจ็บปวดเมื่อ ไม่มีใครยอมรับ หรือเมื่อจำนวนเพื่อน ๆ ครอบครัวยุติลงลงไปใน เขาก็จะยิ่งแสวงหาอย่างมากที่จะได้รับการยอมรับจากคนอื่น

4. ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น (Esteem Needs) เมื่อความต้องการในขั้นที่ 3 เกิดความพอใจแล้วก็จะเกิดความต้องการในขั้นที่ 4 คือ มนุษย์ต้องการได้รับการยกย่องนับถือตนเอง ยอมรับในความสามารถของตนเองรวมถึงความต้องการมีอำนาจและมีความเชื่อมั่นในตนเอง และต่อมาคือ การได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น เช่น การมีเกียรติยศ การได้รับความสนใจ มีชื่อเสียงเป็นที่กล่าวขานและเป็นที่ยอมรับ ได้รับการยกย่องในสิ่งที่ได้กระทำซึ่งทำให้รู้สึกตัว自己有คุณค่า กล่าวคือ บุคคลจะแสวงหาความต้องการได้รับการยกย่องก็เมื่อภายหลังความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของได้รับการตอบสนองตามความพึงพอใจแล้ว และมาสโลว์กล่าวว่ามันเป็นสิ่งทีบุคคลจะย้อนกลับจากระดับความต้องการขั้นที่ 4 กลับไปสู่ขั้นที่ 3 โดยเป็นความต้องการทั่ว ๆ ไป เป็นความรู้สึกทัศนคติของความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้สึกที่ตัวเองมีคุณค่า และความรู้สึกว่าตนเองมีชีวิตอยู่อย่างมีประโยชน์ ในทางกลับกันถ้าหากขาดความรู้สึกต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ ย่อมนำไปสู่ทัศนคติที่ไม่ดี ความรู้สึกไม่พอเพียง เกิดปมด้อย ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นารับรู้ตนเองทางลบ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความกลัว สิ้นหวัง การได้รับการยกย่องนับถือเป็นผลมาจากความเพียรพยายาม และความต้องการนี้อาจเกิดอันตรายได้ถ้าบุคคลนั้นต้องการคำชมเชย

จากบุคคลอื่นมากกว่าการยอมรับความจริงและเป็นที่ยอมรับกันว่าได้รับความยกย่องนับถือซึ่งเกิดจากพื้นฐานของการกระทำมากกว่าการควบคุมภายนอก

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง และพัฒนาศักยภาพของตน (Self-Actualization Needs) ความต้องการที่จะรู้จักและเข้าใจตนเองตามสภาพที่แท้จริง เพื่อพัฒนาชีวิตของตนเองให้สมบูรณ์ (Self-fulfillment) กล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักที่จะปรารถนาให้ตนเองมีคุณค่าและรู้จักค่านิยมของตนเอง สามารถพัฒนาและเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ตลอดเวลา มีความกล้าที่ปรับตัวและเปิดโอกาสให้ตนเองได้เผชิญการใช้ชีวิตได้มากขึ้น

จากทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาจัดว่าเป็นทฤษฎีแรงจูงใจที่มีผลต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลทั้งสิ้นแต่ละทฤษฎีจะมีพื้นฐานความเชื่อและแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งปัจจุบันเราพบว่าคนพิการหันมาสนใจเล่นกีฬามากขึ้นและสามารถก้าวข้ามกีดจำกัดของความพิการของตนเองไปการเล่นกีฬาทำให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทั้งในช่วงการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เช่น นักกีฬาบางคนยังต้องการความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เนื่องจากฐานะทางบ้านยากจนซึ่งทำให้นักกีฬาต้องขยันฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อที่จะประสบความสำเร็จให้ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่าอะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนพิการเหล่านี้มีความพยายามก้าวข้ามอุปสรรคและก้าวข้ามข้อจำกัดของตัวเองไปได้

ความหมายของคนพิการ

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization, WHO) ได้ให้ความหมายของ ความพิการ หรือ Disability คือ ความบกพร่องและข้อจำกัดทางด้านร่างกายซึ่งอยู่ในสภาวะที่ซับซ้อนซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางด้านร่างกายและด้านสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่รวมไปถึงการเอาชนะเอาความยากลำบากที่มีต่อความบกพร่องและสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ต้องเผชิญ(องค์การอนามัยโลก,2561)

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the Rights of People with Disabilities – CRPD) กล่าวว่า คนพิการ คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา หรือประสาท ซึ่งในระยะยาว การมีส่วนร่วมในสังคมจะมีอุปสรรค รวมไปถึงการได้รับสิทธิบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งชาติ, 2552 อ้างถึงใน วิจิตา รัชตะนันท์กุล, 2557)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กล่าวว่า คนพิการ หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการดำเนินชีวิตประจำวัน มีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ (วิจิตา รัชตะนันท์กุล, 2557)

ประเภทของคนพิการ

(กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2546 อ้างถึงใน วิจิตา รัตนันทิกุล, 2557) ได้ประกาศกำหนดประเภทความพิการ 6 ประเภท

1. ความพิการทางการเห็น
2. ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
3. ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย
4. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หรือออทิสติก
5. ความพิการทางสติปัญญา
6. ความพิการทางการเรียนรู้

หลักเกณฑ์กำหนดลักษณะความพิการแต่ละประเภท

ความพิการทางการเห็น

1. ตาบอด หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความผิดปกติในการเห็น เมื่อวัดการมองเห็นของ สายตาข้างที่ดีกว่าเมื่อใช้แว่นสายตาธรรมดาแล้ว อยู่ในระดับต่ำกว่า 3 ส่วน 60 เมตร (3/60) หรือ 20 ส่วน 400 ฟุต (20/400) ลงมาจนกระทั่งมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง

2. ตาเห็นเลือนราง หมายถึง หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความผิดปกติของการเห็นเมื่อตรวจวัดการ เห็นของสายตาข้างที่ดีกว่า เมื่อใช้แว่นสายตาธรรมดาแล้ว อยู่ในระดับตั้งแต่ 3 ส่วน 60 เมตร (3/60) หรือ 20 ส่วน 400 ฟุต (20/400) ไปจนถึงต่ำกว่า 6 ส่วน 18 เมตร (6/18)

ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

1. หูหนวก หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความผิดปกติของการได้ยินจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยินเมื่อตรวจการได้ยินโดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียง 90 เดซิเบลขึ้นไป

2. หูตึง หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความผิดปกติของการได้ยิน เมื่อทำการวัดการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยิน ดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียงน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาจนถึง 40 เดซิเบล

3. ความพิการทางการสื่อความหมาย หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความบกพร่องทางการสื่อความหมาย เช่น พูดแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ

ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย

1. ความพิการทางการเคลื่อนไหว บุคคลบุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากการ สูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น มือ เท้า แขน ขา อาจมาจากสาเหตุอัมพาต แขน ขา อ่อนแรง แขน ขาขาด หรือภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังจนมีผลกระทบต่อการทำงานมือ เท้า แขน ขา

2. ความพิการทางร่างกาย หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจาก ความผิดปกติ ของ ศีรษะ ใบหน้า ลำตัว และภาพลักษณ์ภายนอกของร่างกายที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ความพิการทางจิตใจ หรือพฤติกรรม หรือออทิสติก

1. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมี ส่วนร่วมต่อสังคม เกิดจากความบกพร่อง ความผิดปกติทางจิตใจ หรือสมองในส่วนของการรับรู้ อารมณ์ หรือความคิด

2. ความพิการออทิสติก หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน เกิดจากความผิดปกติ ทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษา การสื่อความหมาย พฤติกรรม อารมณ์ โดยมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของสมอง และความ ผิดปกตินั้นแสดงก่อนอายุ 2 ปีครึ่ง ทั้งนี้ให้รวมถึงการวินิจฉัยกลุ่มออทิสติกสเปกตรัมอื่น ๆ

ความพิการทางสติปัญญา บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นผลมาจากการมีพัฒนาการช้ากว่าปกติ หรือมีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำกว่าบุคคลทั่วไป โดยความผิดปกตินั้นแสดงก่อนอายุ 18 ปี

ความพิการทางการเรียนรู้ หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการใช้ชีวิตประจำวัน หรือ โดยเฉพาะด้านการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องทางสมองทำให้เกิดความ บกพร่องในด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ หรือ กระบวนการเรียนรู้พื้นฐานอื่นในระดับ ความสามารถที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตามช่วงอายุและระดับสติปัญญา

(มยรี ศุภวิบูลย์, 2547) ได้แบ่งประเภทบุคคลพิเศษ/พิการ ในด้านกีฬาและกิจกรรมทางกายนั้นอาจได้แบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ดังนี้

1. พิการทางกาย

1.1 ทรวดทรงผิดปกติ

ก. ความผิดปกติของกระดูกสันหลัง ได้แก่ หลังโก่ง หลังแอ่น และหลังคด จะมีผลต่อ การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและกิจกรรมทางกาย กรณีหลังคด ซึ่งมีทั้งลักษณะ C-curve และ S-curve โดยเฉพาะ S-curve อาจจะเป็นอันตรายต่อการเล่นกิจกรรมกีฬาและกิจกรรมทางกาย

ข. ความผิดปกติของหัวเข่า ได้แก่ เข่าโก่ง เข่าชิด และเข่าแอ่น จะเป็นอุปสรรคต่อการเล่น กีฬาอยู่บ้าง เข่าโก่งก็อาจโดนแรงกระแทกจากภายนอกมากกระทำต่อหัวเข่าได้ง่าย ถ้าเข่าติดการทรงตัวในการเคลื่อนไหวก็จะเคลื่อนไหวช้า ในขณะที่เข่าแอ่นจะเคลื่อนไหวช้ามาก

ค. ความผิดปกติของข้อเท้า ตัวอย่างเช่น ฝ่าเท้าหันเข้าด้านในลำตัวและฝ่าเท้าหันออก นอกลำตัว ความผิดปกติทั้งสองชนิดนี้ จะทำให้เอ็นด้านข้างของข้อเท้าทำงานไม่เท่ากัน ขาดความ สมดุล ทำให้เกิดการบาดเจ็บจากการเคลื่อนไหวได้ง่าย

ง. ความผิดปกติของเท้า เช่น เท้าแบน ผิดปกติเนื่องจากกล้ามเนื้อจากกล้ามเนื้อฝ่าเท้าหย่อนยาน ทำให้ไม่มีโค้งที่ฝ่าเท้าทำให้ฝ่าเท้าต้องกระทบและเสียดสีกับพื้น ทำให้เจ็บได้ง่าย หนึ่งความผิดปกตินี้ทำให้เคลื่อนไหวที่ช้าเพราะข้อเท้าไม่มีสปริง

1.2 พิการทางกระดูก ได้แก่ ความพิการทางกระดูกส่วนที่เป็นโครงสร้างของร่างกาย

1. ความผิดปกติของไขสันหลัง ได้แก่ ความผิดปกติซึ่งทำให้เส้นประสาทสำคัญถูกทำลาย อาจมี ความผิดปกติของท่อน้ำไขว้ ความผิดปกติของใบหน้าและข้อมือลำตัว ต้องรักษาการทรงตัวด้วยไม้ค้ำหรือใช้สายรัดเวลาเดินหรือนั่งรถเข็น

2. การได้รับความบาดเจ็บทางไขสันหลัง ทำให้มีผลต่อการเคลื่อนไหวอาจต้องใช้อุปกรณ์ช่วยในการเคลื่อนไหวหรือใช้วีลแชร์

3. แขน-ขา ขาด อาจมีแขน ขา ขาดหายไป เกิดจากกำเนิดหรือได้รับอุบัติเหตุภายหลัง อาจจะต้องใช้อุปกรณ์ช่วย หรือ ใช้วีลแชร์ในการเคลื่อนที่

4. ความผิดปกติของกระดูกต้นขา เป็นความผิดปกติของหัวบนของกระดูกต้นขาในตำแหน่งที่เป็นศูนย์กลางของการเจริญของกระดูกเป็นในเด็กชาย อายุ 4-10 ปี สาเหตุยังไม่ทราบแน่ชัด แต่มีผลกระทบต่อระบบไหลเวียนโลหิตที่ส่งไปยังกระดูกสะโพก ทำให้กระดูกต้นขาเสื่อม และเคลื่อนไหวข้อสะโพกได้จำกัด

5. ข้อสะโพกหลุดแต่กำเนิด หัวกระดูกต้นขาหลุดจากเบ้าสะโพกตั้งแต่กำเนิด ทำให้เคลื่อนที่ลำบากต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเป็นในเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย

6. เท้าบิด เป็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นบ่อย เท้าจะผิดรูปร่างส่วนใหญ่เกินแต่กำเนิด ถ้าเป็นภายหลังมักเกิดจากโรคประสาทกล้ามเนื้อ เช่น อัมพาตแข็งเกร็ง

7. โรคโพลิโอ เป็นความผิดปกติที่เกิดจากไวรัสไปทำลายส่วนหน้าของไขสันหลังทำให้เซลล์ของการเคลื่อนไหวถูกทำลายและกล้ามเนื้ออ่อนแรง ความสามารถในการเคลื่อนไหวของผู้เป็นโพลิโอหลากหลายมากตั้งแต่เคลื่อนไหวโดยใช้อุปกรณ์ ใช้ไม้เท้าหรือไม้ค้ำ

1.3 พิกการทางสมอง

ความผิดปกติของสมองนี้จะทำให้มีความยากลำบากในการควบคุมกล้ามเนื้อ บางคนเดินได้แต่บางคนต้องนั่งวีลแชร์ตลอดเวลา ลักษณะความผิดปกติโดยทั่วไป มักเป็นแบบนี้

- กล้ามเนื้อแข็งเกร็ง ไม่สามารถยืดหดตัวได้สะดวก
- กล้ามเนื้อยืดหดตัวไม่เป็นระบบ ทำให้การเคลื่อนไหวปะปะ ควบคุมไม่ได้
- กล้ามเนื้อทำงานไม่ประสานกัน ทำให้ควบคุมสมดุลไม่ได้ เดินโซเซ

หกล้มง่าย

- กล้ามเนื้ออ่อน เนื่องจากกล้ามเนื้อคู่สัมพันธ์ มีการหดตัวสลับกับอาการอื่น ถ้าใช้งานหรือมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์จะสั้นมาก จะหายสั้นเวลาหลับ

- กล้ามเนื้อแข็ง กลุ่มนี้จะเคลื่อนที่ช้า เมื่อมีอาการจับกล้ามเนื้อที่เคลื่อนที่ไป จะมีแรงต้านเกิดขึ้น

- ผสม เป็นการผสมผสานลักษณะที่กล่าวไปแล้ว ในบางคนอาจมี 2-3 อาการในร่างกาย

1.4 ความพิการของกล้ามเนื้อและการเคลื่อนไหว

1. กล้ามเนื้อลีบ เป็นกลุ่มของโรคกล้ามเนื้อที่มีอาการลุกลามขึ้นเรื่อยๆ โดยกล้ามเนื้อจะอ่อนแอลงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งลีบ แม่น่าจะเป็นตัวถ่ายทอดไปยังลูกชายโรคนี้จะเป็นกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง สาเหตุเนื่องจากการสลายไปของโปรตีนและถูกแทนที่ด้วยไขมันและพังชืด ทำให้เกิดการล้มเหลวของระบบกล้ามเนื้อภายใต้อำนาจจิตใจ

2. กล้ามเนื้ออักเสบ มีการอักเสบหลายแบบแต่ทั้งนี้เป็นการอักเสบของกล้ามเนื้อภายใต้อำนาจจิตใจ ทำให้ทำลายความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและปฏิกิริยาตอบสนอง มักปรากฏในหญิงมากกว่าชาย เป็นทั้งชนิดเรื้อรังและเฉียบพลัน จะมีอาการไข้สูง อ่อนแอและ

ปวดกล้ามเนื้อ มักจะเป็นที่กล้ามเนื้อขาและหลัง กล้ามเนื้อจะอ่อนแอและลีบลงไปมากที่สุด สาเหตุยังไม่ทราบ

3. อัมพาต เป็นกลุ่มอาการที่ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้โดยสะดวกสาเหตุจากการที่สมองหรือประสาทที่ควบคุมการเคลื่อนไหวถูกทำลาย ปรากฏในหลายลักษณะ ได้แก่ อัมพาต ครึ่งซีก อัมพาตท่อนล่าง อัมพาตทั้งตัว เป็นต้น อาจเดินได้โดยตนเอง หรือไม้ค้ำยัน หรือใช้วีลแชร์

1.5 พิการทางประสาทการรับรู้

1. พิการทางการมองเห็น เป็นกลุ่มที่ผู้พิการไม่สามารถใช้สายตาได้ตามปกติ อาจเป็นโดยกำเนิดหรือพิการภายหลัง แบ่งระดับความรุนแรงออกเป็นหลายระดับ แต่ในทางกฎหมายผู้ที่ถือถือว่าเป็นผู้พิการทางการมองเห็นจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการมองเห็นที่ 20/200 หรือต่ำกว่า หรือมีลานสายตาแคบกว่า 20 องศา

2. พิการทางการได้ยิน เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่สามารถสื่อสารด้วยวาจาได้ดีเหมือนคนทั่วไปต้องใช้วิธีสื่อสารอื่นๆ ความพิการอาจปรากฏได้ตั้งแต่กำเนิดและพิการภายหลัง ความพิการนี้แบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่ม คือ หูตึง และ หูหนวก

3. พิการทางสติปัญญา เป็นกลุ่มพิการที่มีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่าคนทั่วไป (IQ ตั้งแต่ 70 ลงมา) ทำให้เขามีปัญหาในการปรับตัว มีพัฒนาการล่าช้าใน 5 ด้าน คือ ทางการเคลื่อนไหว ทักษะมือและสายตา สติปัญญาและไหวพริบ การเรียนรู้วิชาการ และความล่าช้าทางการพูด (พิกุล เลี้ยวสิริพงศ์, 2543 อ้างถึง มยุรี ศุภวิบูลย์, 2547)

4. พิการทางทางสังคม ความพิการกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีปัญหาในการปรับตัว หรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคม อาจมีสาเหตุมาจากชีววิทยา ความสัมพันธ์เชิงลบในครอบครัวและจากสังคมและวัฒนธรรม ลักษณะที่ปรากฏอาจเป็นความผิดปกติทางอารมณ์อย่างรุนแรง หรือมีปัญหาด้านพฤติกรรม เช่น ก้าวร้าว รุนแรง เก็บตัว หมกหมุ่น มีโลกส่วนตัว

นักกีฬากรีฑาคนพิการ

(คู่มือการตัดสินกรีฑาคนพิการ. 2559) ตามข้อบังคับและกติกากการแข่งขันความพิการที่คณะกรรมการพาราลิมปิกสากล (INTERNATIONAL PARALYMPIC COMMITTEE) (IPC) รับรองดังนี้

1. การแยกแต่ละกลุ่มความพิการ

1. ความพิการทางตา ใช้กฎของ IBSA (International Blind Sports Federation) สหพันธ์กีฬาตาบอดสากล (11-13)

2. ความพิการทางปัญญา ใช้กฎของ INSA-FMH เป็นกฎของคณะกรรมการพาราลิมปิกสากลสำรอง (20)

3. ความพิการทางสมอง ใช้กฎของ CP-ISRA เป็นกฎของคณะกรรมการ พาราลิมปิกสากลสำรอง (32-34) (35-38)

4. ความพิการทางแขน-ขา ใช้กฎของ ISOD (40-47)

5. ความพิการทางไขสันหลังและโพลิโอ ใช้กฎของ ISMWSF นั่งรถเข็น (51-54) (55-57)

6. ความพิการทางหู ใช้กฎของ CISS (International Committee of Sports for the Deaf)

ซึ่งความพิการหูจะไม่มีแข่งขันในพาราลิมปิกเกมส์แต่มีในรายการการแข่งขันในรายการเดฟลิมปิกเกมส์ ซึ่งเป็นรายการเฉพาะความพิการทางหู ในกรณีที่เกิดปัญหาที่มีได้ระบุไว้ในกติกาหรือข้อบังคับการวินิจฉัยเป็นหน้าที่ของผู้แทนฝ่ายเทคนิคตามชนิดกีฬาและประเภทกรรมการจัดการแข่งขันเป็นผู้ตัดสิน

ประเภทความพิการ

T หมายถึง TRACK (ลู่วิ่ง)

F หมายถึง FIELD (ลาน)

2.1 กลุ่มความพิการทางตา

ตาราง 1 แสดงลักษณะความพิการทางกลุ่มความพิการทางตา ใช้กฎของ IBSAN (11-13)

กลุ่มความพิการ	ลักษณะความพิการ
กลุ่ม 1 B 1	(ตาบอดสนิท T,F 11) หรือเห็นเป็นแสงสว่างไม่เป็นภาพ
กลุ่ม 2 B 2	(ตาบอดเห็นกลางๆ T,F12) สามารถมองเห็นได้ระยะไม่เกิน 2/6 ฟุต มุมลานไม่เกิน 5 องศา
กลุ่ม 3 B 3	(ตาบอดเห็นกลางๆ T,F13) สามารถเห็นได้ระยะเกิน 2/60 ฟุตแต่ไม่เกิน 6/60 มุมลานไม่เกิน 20 องศา

ที่มา: คู่มือการตัดสินกรีฑาคนพิการ (2559)

2.2 กลุ่มความพิการทางปัญญา (T, F20) เป็นกลุ่มที่ต้องผ่านการตรวจสอบของแพทย์โดยมี IQ ไม่เกิน 70 และ EQ ไม่เกิน 60 บุคลิกลักษณะจะเหมือนคนปกติ

2.3 กลุ่มความพิการทางสมอง (TF35 - 38) เป็นกลุ่มของเส้นประสาทที่บกพร่อง ไม่สามารถสั่งการต่ออวัยวะบางส่วนได้ซึ่งผู้ตรวจกลุ่มความพิการ (Classifier) เป็นผู้ตรวจ ดังนั้นการแข่งขันบางชนิดจะแตกต่างจากคนปกติ

2.4 กลุ่มความพิการทางการเคลื่อนไหว (แขน-ขา)

ตาราง 2 แสดงลักษณะความพิการทางกลุ่มความพิการทางการเคลื่อนไหว (แขน-ขา) ใช้กฎของ ISOD (40-47)

กลุ่มความพิการ	ลักษณะความพิการ
40	คนแคะระ
41	ขาขาดเหนือหรือตั้งแต่เข้าทั้งสองข้าง
42	ขาขาดเหนือหรือตั้งแต่หัวขาหนึ่งข้าง
43	ขาขาดได้เข้าทั้งสองข้าง
44	ขาขาดได้เข้าหนึ่งข้าง
45	แขนขาดเหนือข้อศอกทั้งสองข้าง
46	แขนขาดเหนือข้อศอกหนึ่งหรือได้ศอกสองข้าง
TF 47	แขนขาดได้ศอก 1 ข้าง

หมายเหตุ กลุ่มความพิการขึ้นอยู่กับผู้ตรวจระดับความพิการ (Classification) จะพิจารณาตามหลักเกณฑ์

ที่มา : คู่มือการตัดสินกรีฑาคนพิการ (2559)

2.5 กลุ่มความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ (51,52,53,54,55,56,57) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

2.5.1 กลุ่มวีลแชร์เรสซิ่ง (T51,T52,T53,T54)

2.5.2 กลุ่มนั่งแข่งบนเก้าอี้วีลแชร์หรือรถวีลแชร์ (F55,F56,F57)

หมายเหตุ วิ่งผลัดกลุ่ม 42-47 ใช้การแตะร่างกายจะมีนักกีฬาในกลุ่ม T46 และ T47 ไม่เกิน 2 คน

2.6 ความพิการทางหู นักกีฬาที่ผ่านการตรวจสอบจากแพทย์จะต้องได้ยินเสียงไม่เกิน 50 เดซิเบล นักกีฬาอาจจะได้ยินเสียงแต่อาจไม่เข้าใจในเสียงพูด การแข่งขันจึงต้องมีผู้ใช้ภาษามือ เป็นผู้แปลให้นักกีฬาทราบ ส่วนสำหรับการแข่งขันนั้น ในการเริ่มออกวิ่งอาจใช้ธงเป็นสัญญาณในการเริ่มออกวิ่งได้พร้อมกับเสียงปืนสำหรับการแข่งขันระดับนานาชาติ การเริ่มออกวิ่งจะใช้สัญญาณของไฟฟ้าซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้าของช่องวิ่ง

3. ประเภทลู่วิ่ง 45,46,47 แข่งด้วยกันถือเป็นกลุ่มเดียวกัน (รวมคลาส) นับเป็นเหรียญเดียว (ระยะ 100 - 400 เมตร)

ประเภทลาน 45,46,47 แข่งกันกันถือเป็นกลุ่มเดียวกัน (รวมคลาส) นับเป็นเหรียญเดียว (ประเภทกระโดด ทุกประเภท)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาข้อมูล งานวิจัยต่างๆ ที่ผ่านมาพบว่าการจัดกิจกรรมหรือการเล่นกีฬาทำให้บุคคลต่างๆเห็นถึงความสามารถ เห็นความพยายาม รู้จักเคารพในตนเองมากขึ้น การเล่นกีฬาทำให้เรารู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ได้รับการเรียนรู้และพัฒนาทักษะตลอดเวลา (Donaldson & Ronan, 2006 ; Helen, Vello & Martin, 2011; Kampfe, Honer, & Willimczik. 2014) การที่นักกีฬาที่จะประสบผลความสำเร็จตามที่วางไว้ แรงจูงใจก็มีส่วนช่วยให้นักกีฬาได้แสดงความสามารถของตัวเองรวมไปถึงยังเป็นแรงคอยกระตุ้นนักกีฬาเหล่านี้ (Sari, Ilic & Ljubojevic, 2013) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษาถึงแรงจูงใจภายในและภายนอกของนักกีฬา พบว่าแรงจูงใจภายในและภายนอกมีผลต่อการเล่นกีฬาช่วยให้นักกีฬาแสดงอารมณ์ หรือความคิดออกมา เกิดแรงกระตุ้นจากบุคคลรอบข้าง เช่น โค้ช พ่อแม่ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามที่ได้ตั้งใจไว้และสามารถรับรู้ถึงขีดจำกัดและความสามารถของตนเองได้อีกด้วย (Maureen, Anthony & Amorose, 2009 ; Daniel, Ronald, Frank, & Sean, 2011; Hailey, Catherine & Gordon 2011 ; Turhan, Turkso & Doganer, 2013 ; Jaakkola, Ntoumanis & Liukkonen, 2015 ; Vink, Raudsepp & Kais, 2015)

นอกจากนี้ยังพบว่าแรงจูงใจภายในยังสามารถทำให้นักกีฬาคงเล่นกีฬาต่อไปหรือประสบความสำเร็จได้นั้นมาจากด้านความรัก ความถนัด ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และ ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือ แม้แต่ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ก็มีหน้าที่ทำให้นักกีฬายังคงเล่นกีฬาอยู่ ส่วนในเรื่องเพศทั้งเพศชายและหญิงไม่ได้มีความแตกต่างกันในเรื่องของแรงจูงใจ (วิวัฒน์ อามานนท์, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (ชาญยุทธ รัตนมงคล, 2552) ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้ง

ที่ 37 จำนวน 200 คน พบว่า แรงจูงใจโดยรวมของการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และระหว่างเพศก็ไม่มี ความแตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในปี 2556 ที่ได้ศึกษาถึงเรื่องแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกเล่นสโมสรรีดิชั่น 1 ของนักกีฬาฟุตบอล จำนวน 251 คน ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า แรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกเล่นสโมสรรีดิชั่น 1 ของนักกีฬาฟุตบอลโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยอันดับแรกที่ทำให้ความสำคัญคือ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด อันดับที่สองคือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงอันดับสามคือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ที่ได้รับ และอันดับสุดท้ายคือ ด้านความคิดเห็นต่อตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง (ธราวุฒิ บุญช่วยเหลือสา, 2556)

ในขณะที่เดียวกันคนพิการก็ได้มีการหันมาเล่นกีฬามากขึ้น เพราะ กีฬาทำให้คนพิการได้พัฒนาทักษะความสามารถของตนเอง มีความสนุกสนาน เพลินเพลิน ซึ่งสอดคล้องจากการศึกษาของ (Chen S. et al., 2007) พบว่าปัจจัยที่สำคัญต่อแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาของนักกีฬาพิการ ได้แก่ มีการพัฒนาทักษะ ได้รับความสนุกสนาน ได้มิตรภาพ และประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา ต่อมาในปี 2555 ได้มีการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน ยกเว้นในด้านความรู้แจ้ง และการพัฒนาทักษะเท่านั้น (จักรดาว โปธิแสนและคณะ, 2555) และในปี 2557 ได้ศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 15 พบว่า นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด โดยแรงจูงใจภายในที่มากที่สุด คือ รู้สึกดีที่ได้เล่นกีฬา ชอบผู้ฝึกสอน กีฬา และชอบความสนุกสนานในการเล่นกีฬา นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจภายในและ ภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนแรงจูงใจในของนักกีฬาที่มีความพิการแตกต่างกัน พบว่า ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางร่างกาย (แขน-ขาไขสันหลัง อัมพาต โปลิโอ) และความบกพร่องทางการได้ยิน มีแรงจูงใจภายในและภายนอกมากที่สุดตามลำดับ ส่วนความพิการทางสองพบว่า มีแรงจูงใจระดับมากที่สุด ด้านแรงจูงใจภายใน 4 รายการ คือ ต้องการยอมรับใน ความสามารถของตนเอง ชอบความสนุกสนานในการเล่นกีฬา ต้องการสมรรถภาพทางใจที่ดี อยากออกกำลังกายและคิดว่าตนเองมีความสามารถตามลำดับ ด้านแรงจูงใจ ภายนอกมีแรงจูงใจระดับมากที่สุด 2 รายการคือ ชอบผู้ฝึกสอนกีฬา ต้องการเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป (วศินี คำนึ่ง, 2557)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การที่คนพิการจะประสบความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ได้นั้น นักกีฬาคนพิการคนต้องใช้เวลาขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม ซึ่งเกิดมาจากบุคคลรอบข้างคอยกระตุ้นให้กำลังใจ รวมไปถึงการได้พิสูจน์ความสามารถของตัวเองให้คนภายนอกได้เห็นและได้พัฒนาทักษะตลอดเวลาทำให้เกิดการยอมรับในตนเองอีกด้วย (Ronald, Frank, & Sean, 2009 ; Helen, Vello & Martin, 2011 ; Afrada, 2016)

การเล่นกีฬาทำให้คนพิการสามารถสร้างอาชีพให้ตัวเอง มีรายได้ไปเลี้ยงครอบครัว เป็นที่รู้จักของคนรอบข้าง และสามารถก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเอง นอกจากนี้การเล่นกีฬาทำให้คนพิการมีโอกาสไปเที่ยวในที่ต่างๆ และแรงจูงใจเหล่านี้เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้คนพิการยังคงสามารถเล่นกีฬาต่อไป (วศินี คำนึ่ง, 2557 ; Fikret, Ihsan & Lauretiu, 2014; Prokopowicz, Molik, Prokopowicz & Chamera, 2016 ; Afrada, 2016) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Coreen & Gary, 2009) พบว่า นักกีฬาคนพิการที่ยังคงเล่นกีฬาอยู่เพราะ เล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน และการมีมนุษยสัมพันธ์ในสังคม

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาและยังพบว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกนักกีฬาให้บรรลุตามที่วางไว้ ซึ่งสิ่งที่เป็นแรงจูงใจมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน แรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่ดี สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง รับรู้ และยอมรับความสามารถ ที่มีอยู่ของตัวเอง การกระตุ้นจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิด แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้นๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงหัวข้อต่างๆ ได้แก่ การกำหนดประชากร การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การกระทำ ข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลดังที่กล่าวถึงตามลำดับ

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติ ทั้งประเภทลู่วิ่งและประเภทลาน มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 45 ปี มีความพิการทางสายตา จำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 4 คน ความพิการทางแขน ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 19 คน เป็นเพศชาย 17 คน เพศหญิง 2 คน รวมทั้งหมด 31 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sample)

กลุ่มตัวอย่างอ้างอิงมาจางานวิจัยที่ผ่านมา

1. นักกีฬาคนพิการทางสายตา จำนวน 12 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนตาบอดแห่งประเทศไทย)
2. นักกีฬาคนพิการทางแขน ขา และ นักกีฬาพิการทางไขสันหลังโปลิโอ จำนวน 19 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์)

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

1. เป็นนักกีฬาพิการทีมชาติไทย
2. เป็นนักกีฬาที่มีความพิการมีทางสายตา ความพิการทางแขน - ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

3. มีประสบการณ์เข้าร่วมการแข่งขันในรายการ เอเชียันพาราเกมส์

อาเซียันพาราเกมส์ หรือ พาราโอลิมปิกเกมส์

ข้อตกลงเบื้องต้นของกลุ่มประชากรที่ใช้ในงานวิจัย

นักกีฬาที่พิการทางด้านหู ความพิการทางด้านสมองและสติปัญญา ไม่ได้เข้าร่วมงานวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากในงานวิจัยมีการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลซึ่งจะต้องใช้ความเข้าใจในกระบวนการคิด วิเคราะห์ และการสื่อสารจึงอาจจะมีผลต่อการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีทั้งหมด 5 ด้าน

- 1.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย
- 1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย
- 1.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก
- 1.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น
- 1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

2. คำถามแบบกึ่งโครงสร้าง

3. เครื่องบันทึกเสียง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยศึกษาตามหลัก ทฤษฎีลำดับขั้นของมาสโลว์ จากผู้เชี่ยวชาญและเอกสารต่างๆ

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษารายละเอียดเอกสาร ข้อมูล วิธีการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ และจากผู้เชี่ยวชาญ ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทต่างๆและศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบถามนักกีฬาระดับทีมชาติไทย ในแบบสอบถามประกอบไปด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ซึ่งได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎีแรงจูงใจสามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้

- 2.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย
- 2.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย
- 2.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก
- 2.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น
- 2.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

มีลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ของค่าเฉลี่ย

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย จากค่าคะแนนมาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและรายด้าน โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีมีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

- นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อขอคำแนะนำในการตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุง
- นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านจิตวิทยาการกีฬาและการให้คำปรึกษา ด้านกีฬาคนพิการ ด้านระดับผู้บริหารในสมาคมคนพิการและอดีตทีมชาตินักกีฬาคนพิการ และด้านผู้ฝึกสอนนักกีฬาคนพิการ เพื่อตรวจสอบพิจารณาหาความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ภาษาที่ใช้และข้อเสนอแนะต่างๆ จากนั้นผู้วิจัยนำกลับมาแก้ไข
- นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณาอีกครั้ง จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มคนพิการชนิดอื่น โดยค่าความเที่ยงตรงของแบบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.8 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.95 และค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามในแต่ละด้าน (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.88
- นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาต และขอความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญ
2. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาต และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับการกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมาคมกีฬาคนพิการหูหนวกแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาคนตาบอดแห่งประเทศไทย
3. นัดประชุมชี้แจงนักกีฬาพร้อมกับผู้ฝึกสอน เพื่ออธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการวิจัย และขอความร่วมมือจากนักกีฬา โดยให้นักกีฬาอ่านและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหนังสือยินยอม สำหรับผู้พิการทางสายตาจะให้ผู้ฝึกสอนเป็นคนอ่านแบบยินยอมพร้อมกับลงชื่อในหนังสือยินยอม
4. ดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยการลงไปส่งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ นักกีฬากรีฑาคนพิการในแต่ละความพิการด้วยตนเอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 จะเป็นเป็นการตอบแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 จะเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด ตอนที่ 3 จะเป็นคำถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา และ ตอนที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์นักกีฬาเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปต่างๆ ของนักกีฬาและสัมภาษณ์ถึงแรงจูงใจในด้านต่างๆ ซึ่งจะใช้เวลาว่างของนักกีฬา หลังการฝึกซ้อมเสร็จสิ้น ตามแบบคำถาม กึ่งโครงสร้าง พร้อมสังเกตและบันทึกเสียงรวมไปถึงจดประเด็นที่สำคัญเพื่อประกอบในการใช้อภิปรายผล (สำหรับผู้พิการทางสายตาทางผู้วิจัยไม่ได้จัดทำอักษรเบลล์ไว้แต่ทางผู้วิจัยจะเป็นคนอ่านแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง)
5. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติและการเขียนความเป็นฉบับสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และคัดเลือกแบบสอบถามเฉพาะฉบับที่มีความสมบูรณ์ไปทำการวิเคราะห์

2. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม แรงจูงใจในการเล่นกีฬากีฬาของ นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย มาแจกแจงความถี่ (f) หาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมาย แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง แล้วนำไปแปลผล

3. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และได้นำ เสียง มาถอดความคำต่อคำและนำข้อมูลที่ได้พิมพ์ลงในโปรแกรมเวิร์ด (Word) เพื่อความสะดวก สำหรับ นำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปรความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

f แทน จำนวนความถี่ (Frequency)

% แทน ร้อยละ (Percentage)

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬากรีฑาคนพิการระดับทีมชาติไทย เป็นเพศชาย จำนวนคน 25 และ เป็นเพศหญิง จำนวน 6 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 31 คน และหลังจากที่ได้รับ แบบสอบถามกลับคืนมาผู้วิจัยได้ตรวจสอบ ความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่าแบบสอบถามมีความ สมบูรณ์จำนวน 31 ฉบับ จากนั้นผู้วิจัยได้ รวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและนำข้อมูลที่ได้จากตอนที่ 3 ซึ่งเป็นคำถามปลายของนักกีฬามาสรุป และนำเสนอเป็นความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแรงแจกความถี่ และหาค่าร้อยละแล้ว
นำเสนอในรูปแบบตารางความเรียง

ตาราง 3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	f	%
1. เพศ		
ชาย	25	80.6
หญิง	6	19.4
2. อายุ		
15-20 ปี	20	64.5
26-30 ปี	9	29.0
36-45 ปี	2	6.5
3. สถานภาพปัจจุบัน		
โสด	29	93.6
แต่งงาน	1	3.2
หย่าร้าง	1	3.2
4. หน้าที่ความรับผิดชอบในครอบครัว		
หัวหน้าครอบครัว	1	3.2
เป็นสมาชิกในบ้าน	30	96.8
5. สาเหตุความพิการ		
แต่กำเนิด	15	48.4
อุบัติเหตุ	15	48.4
เจ็บป่วย	1	3.2

ตาราง 3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

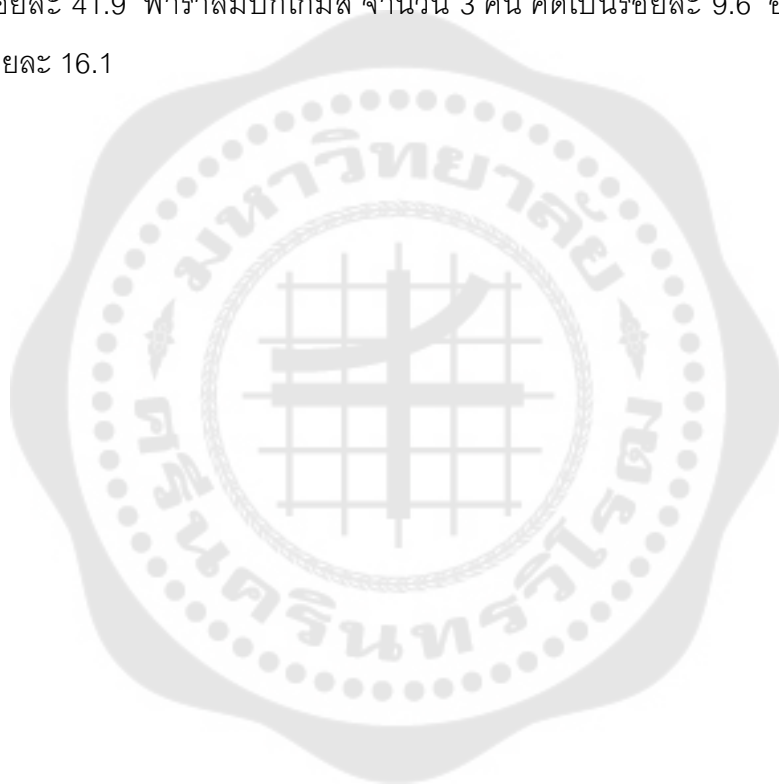
รายการ	f	%
6. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าชั้นมัธยม	1	3.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	5	16.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	10	32.3
อนุปริญญาตรี/ปวส.	2	6.5
ปริญญาตรี	13	41.9
7. อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	16	51.6
พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ	7	22.6
ธุรกิจส่วนตัว	3	9.7
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	1	3.2
อื่น ๆ	4	14.9
8. เงินเดือนที่ได้รับในปัจจุบัน		
มีรายได้ประจำ ต่ำกว่า 10,000	28	90.3
มีรายได้ประจำ 10,000 บาท – 15,000	3	9.7
9. ที่พักอาศัย		
บ้านส่วนตัว	16	51.6
บ้านเช่า	12	38.7
บ้านพักสวัสดิการ	1	3.2
อื่น ๆ	2	5.6
10. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬา		
1-4 ปี	16	51.6
5-9 ปี	10	32.3
10 ปีขึ้นไป	5	16.1

ตาราง 3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

รายการ	f	%
11. ประเภทความพิการ		
ความพิการแขนขา	18	58.1
ความพิการทางตา	12	38.7
ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ	1	3.2
12. ระดับรายการที่เข้าร่วมการแข่งขัน ก็ครั้ง (ตอบได้มากกว่า 1)		
อาเซียนพาราเกมส์	24	77.4
อาเซียนพาราเกมส์	13	41.9
พาราลิมปิกเกมส์	3	9.7
อื่นๆ	5	16.1
รวม	100	100

จากตารางที่ 3 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 31 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 80.6 นักกีฬาหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 ซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงประมาณ 15-25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 อายุ 26-35 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 อายุ 36-45 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 สถานภาพปัจจุบัน มีสถานะโสด 29 คน คิดเป็นร้อยละ 93.6 แต่งงาน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และหย่าร้าง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 หน้าที่ความรับผิดชอบในครอบครัว เป็นหัวหน้าครอบครัว 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 เป็นสมาชิกในบ้าน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 96.8 สาเหตุของความพิการตั้งแต่กำเนิด มี 15 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 เกิดจากอุบัติเหตุ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 และเกิดจากความเจ็บป่วย 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ระดับการศึกษา ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษา 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 ประกอบธุรกิจส่วนตัว 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 ไม่ได้ประกอบอาชีพ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อื่น ๆ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 เงินเดือนในปัจจุบัน มีรายได้ประจำ ต่ำกว่า 10,000 บาท 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 มีรายได้ประจำอยู่ที่ 10,000-15,000 บาท 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 มีที่พักอาศัยในช่วงไม่ได้เก็บตัวฝึกกีฬา เป็นบ้านส่วนตัว 16 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 เป็นบ้านเช่า/หอพัก 12 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 บ้านพักสวัสดิการ

1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อื่นๆ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ประสบการณ์ในการเล่นกีฬากีฬา 1-4 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬากีฬา 5-9 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬากีฬาคนพิการ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และเป็นนักกีฬาประเภทความพิการแขนขา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 58.1 ประเภทความพิการทางตา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 ประเภทความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ระดับรายการที่เคยเข้าร่วมการแข่งขัน อาเซียนพาราเกมส์ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 77.4 เอเชียพาราเกมส์จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 41.9 พาราลิมปิกเกมส์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 อื่น ๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากีฬาคนพิการทีมชาติไทยมาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปรความหมายของระดับแรงจูงใจ และนำเสนอในรูปแบบตารางความเรียง

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากีฬาคนพิการ ทั้ง 5 ด้าน

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1.ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย	4.23	0.51	มาก
2.ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัย	4.14	0.57	มาก
3.ด้านความต้องการเป็นเจ้าของความต้องการความรัก	4.27	0.61	มาก
4.ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น	4.34	0.52	มาก
5.ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง และพัฒนาศักยภาพของตน	4.33	0.46	มาก
รวม	4.27	0.50	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากีฬาคนพิการทีมชาติไทย ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.27 และ 0.50

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านความต้องการทางด้านร่างกายมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 และ 0.51 ตามลำดับ ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.14 และ 0.57 ตามลำดับ ด้านความต้องการเป็นเจ้าของความต้องการความรักมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.27 และ 0.61 ตามลำดับ ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่นมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.34 และ 0.52 ตามลำดับ ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตนมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.33 และ 0.46 ตามลำดับ

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการ ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1.ฉันมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	4.10	0.81	มาก
2.ฉันรู้ว่าร่างกายไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเล่นกรีฑา	4.13	0.71	มาก
3.ร่างกายของฉันมีความอดทน หายเหนื่อยเร็วขึ้น	4.19	0.82	มาก
4.ฉันสามารถเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้ดี	4.39	0.76	มาก
5.ร่างกายของฉันมีการพัฒนาจนเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.26	0.82	มาก
6.ฉันมีแนวทางในการดูแลตนเองที่จะช่วยลดระดับความรุนแรงของ ความพิการได้	4.10	0.87	มาก
7. ฉันประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้	4.13	0.76	มาก
8. ฉันมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน	4.26	0.72	มาก
9. ฉันมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ	4.29	0.73	มาก
10.ฉันมีสติและความมุ่งมั่นมากขึ้น	4.32	0.83	มาก
11. ฉันเป็นคนอารมณ์ดี	4.32	0.70	มาก
12. ฉันมีความสุขเมื่อได้เล่นกรีฑา	4.32	0.65	มาก
รวม	4.23	0.51	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติไทย ด้าน ความ ต้องการทางด้านร่างกาย โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 และ 0.51 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ฉันสามารถเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้ดี อยู่ในระดับมาก

(\bar{x} =4.23, S.D. = 0.51)

2. ฉันมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก (\bar{x} =4.29, S.D. = 0.73)

3. ฉันมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} =4.26, S.D. = 0.72)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬากีฬาของนักกีฬาคณพิการ ด้านความต้องการความมั่นคงและปลอดภัย

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ฉันมีโอกาสได้แสดงความสามารถจนเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.29	0.86	มาก
2. ฉันได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	3.71	1.03	มาก
3. ฉันได้เดินทางไปแข่งขันในต่างประเทศ	4.03	0.91	มาก
4. ฉันมีเงิน เบี้ยเลี้ยงเพื่อใช้จ่ายประจำวันได้	4.29	0.69	มาก
5. ฉันมีโอกาสที่จะมีงานทำในอนาคตได้	4.03	0.79	มาก
6. ฉันมีความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างปกติสุข	4.18	0.79	มาก
7. ฉันเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นคง และปลอดภัย	4.19	0.74	มาก
8. ฉันพัฒนาความอดทนและอดกลั้นต่อการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬากีฬา	4.32	0.70	มาก
9. ฉันมีโอกาสพัฒนาความสามารถเพื่อเป็นนักกีฬาทีมชาติได้	4.23	0.84	มาก
10. ฉันมีโอกาสในการศึกษาต่อ	4.16	0.82	มาก
11. ฉันมีความมั่นใจในการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้อย่างปลอดภัย	4.23	0.80	มาก
12. ฉันได้รับสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลเมื่อได้รับบาดเจ็บ	4.06	0.92	มาก
รวม	4.18	0.57	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคณพิการทีมชาติไทย ด้าน ความ ต้องการความมั่นคงและปลอดภัย โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในระดับมาก มี ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.18 และ 0.57 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ฉันพัฒนาความอดทนและอดกลั้นต่อการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬากีฬา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.32$, S.D. = 0.70)
2. ฉันมีโอกาสได้แสดงความสามารถจนเป็นนักกีฬาทีมชาติ มีแรงจูงใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.29$, S.D. = 0.86)
3. ฉันมีเงิน เบี้ยเลี้ยงเพื่อใช้จ่ายประจำวันได้ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.29$, S.D. = 0.69)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการ ด้านความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ฉันมีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น	4.26	0.72	มาก
2. ฉันเป็นที่รู้จักจากสังคมเพิ่มขึ้น	4.16	0.86	มาก
3. ฉันเป็นที่รักของครอบครัวมากขึ้น	4.39	0.76	มาก
4. ฉันได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมทีมเพิ่มขึ้น	4.29	0.73	มาก
5. ฉันได้รับความรักจากคนอื่นมากขึ้น	4.06	0.89	มาก
6. ฉันสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองและครอบครัว	4.23	0.92	มาก
7. ฉันได้รับการชื่นชมจากบุคคลอื่น	4.19	0.91	มาก
8. ฉันได้รับการยกย่องจากการเป็นนักกีฬาทีมชาติ	4.32	0.90	มาก
9. ครอบครัวของฉันมีความสุข	4.35	0.79	มาก
10. ครอบครัวของฉันมีความภูมิใจ	4.29	0.90	มาก
11. ฉันภูมิใจกับการถูกเรียกขานว่า เป็นนักกรีฑาทีมชาติ	4.29	0.82	มาก
12. ฉันรู้ดีว่าตนเองเป็นคนที่มีความดี	4.35	0.83	มาก
รวม	4.27	0.61	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติไทย ด้านความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.29 และ 0.61 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ฉันเป็นที่รักของครอบครัวมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} =4.39, S.D. = 0.76)

2. ฉันรู้ดีว่าตนเองเป็นคนที่มีความดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} =4.35, S.D. = 0.83)

3. ครอบครัวของฉันมีความสุข มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} =4.35, S.D. = 0.79)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการ ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ฉันภูมิใจในการเป็นนักกรีฑาคนพิการทีมชาติของฉัน	4.55	0.67	มากที่สุด
2. ฉันสามารถทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้	4.42	0.67	มาก
3. ฉันได้พิสูจน์ว่าฉันสามารถเล่นกีฬาได้เหมือนคนอื่น	4.48	0.57	มากที่สุด
4. ฉันได้รับการยอมรับ นับถือจากผู้อื่น	4.10	0.87	มาก
5. ฉันได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถ	4.26	0.72	มาก
6. ฉันมีความมั่นใจ ในการดำเนินชีวิตและเล่นกีฬา	4.35	0.66	มาก
7. ฉันได้เรียนรู้และมีประสบการณ์การใช้ชีวิตในสังคม	4.26	0.72	มาก
8. ฉันได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น	4.29	0.90	มาก
9. ฉันสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทย	4.23	1.14	มาก
10. ความพิการทางด้านร่างกายของฉันไม่เป็นภาระของสังคม	4.23	0.84	มาก
11. การเป็นนักกีฬาทีมชาติทำให้สังคมได้รู้จักฉันมากขึ้น	4.45	0.72	มาก
12. ฉันมั่นใจที่จะแสดงความสามารถ	4.52	0.85	มาก
รวม	4.34	0.52	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติไทย ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิ่งปืนในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.34 และ 0.52 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ฉันภูมิใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติของฉัน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.55$, S.D. = 0.67)

2. ฉันมั่นใจที่จะแสดงความสามารถมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.52$, S.D. = 0.85)

3. ฉันได้พิสูจน์ว่าฉันสามารถเล่นกีฬาได้เหมือนคนอื่น มีแรงจูงใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.48$, S.D. = 0.57)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการ ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ฉันมีความสุข ที่ได้ทำในสิ่งที่ฉันรัก	4.45	0.62	มากที่สุด
2. ฉันรับรู้ถึงคุณค่าของตัวเอง	4.42	0.67	มาก
3. ฉันรักในการออกกำลังกาย	4.39	0.71	มาก
4. ฉันรักที่จะพัฒนาความสามารถของฉันต่อไป	4.23	0.76	มาก
5. ฉันมีความเสมอภาคกันในสังคม	4.00	0.89	มาก
6. ฉันมีอิสระที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่น	4.10	0.83	มาก
7. ฉันมีความภาคภูมิใจในการเป็นนักกีฬาคนพิการ	4.16	0.77	มาก
8. ฉันรู้ว่าความพิการไม่ใช่อุปสรรคในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน	4.26	0.68	มาก
9. ฉันต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ	4.39	1.02	มากที่สุด
10. ฉันมีความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง	4.55	0.67	มากที่สุด
11. ฉันยอมรับความพิการของฉันได้ดี	4.55	0.56	มาก
12. ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติในสังคม	4.48	0.72	มากที่สุด
รวม	4.33	0.46	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติไทย ด้าน ความความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน โดยรวมมี แรงจูงใจในการเล่นกีฬายังป็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.33 และ 0.46 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ฉันมีความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.55$, S.D. = 0.67)
2. ฉันยอมรับความพิการของฉันได้ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.55$, S.D. = 0.56)
3. ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติในสังคม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.48$, S.D. = 0.72)

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาทีมชาติไทยสามารถแบ่งคำถาม ออกเป็น 5 ด้าน

ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย

เล่นกีฬาทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น เพลิดเพลิน ทำให้มีสุขภาพร่างกายและจิตใจดีขึ้น มีความคล่องแคล่วมากขึ้น มีความรู้สึกท้าทาย จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และมีความหลากหลายในการฝึกซ้อม ไม่น่าเบื่อ

ในนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 35 ปี ให้ความคิดเห็นว่า ร่างกายไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อ การเล่นกีฬา แต่กีฬา “ทำให้สนุกสนาน ถึงแม้จะซ้อมเหนื่อยแต่ก็ทำให้แข็งแรงขึ้นกว่าตอนที่ไม่ได้เล่นกีฬา” นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 33 ปี กล่าวว่า กีฬาทำให้รู้สึกดีต่อร่างกาย รู้ว่าร่างกายไม่ได้มีผลต่อการเล่นกีฬา

ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

การเล่นกีฬาทำให้มีรายได้ให้แก่ครอบครัวได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง สามารถมีอาชีพไว้เลี้ยงครอบครัว ทำให้ได้เดินทางแข่งขันที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 25 ปี ให้ความคิดเห็นว่า กีฬาเป็นกีฬาที่ทำให้มีเงินเดือนมาเลี้ยงครอบครัว สามารถทำให้มีค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้ และยังได้เดินทางไปแข่งขันในที่ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับนักกีฬาคนพิการอายุ 20 ปี กีฬาทำให้ฉันได้แข่งขันที่ต่างประเทศมากมายและทำให้ได้รับสวัสดิการจากบริษัทมากขึ้นเมื่อเทียบกับตอนยังไม่ได้เล่นกีฬา

ด้านความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

ได้รับการชื่นชมจากคนในครอบครัวและคนรอบข้าง เป็นที่รู้จักของคนอื่น ได้รับการยอมรับ จากสังคมเรื่องความสามารถในการเล่นกีฬา ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 34 ปี กล่าวว่า ผมรู้สึกว่าการเล่นกีฬาทำให้ผมเป็นที่รู้จักของเพื่อนเยอะขึ้น ผมรู้ว่ามีคนสนใจในตัวผมเยอะขึ้น ผมรู้สึกภูมิใจที่สร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองและครอบครัว ขณะที่นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 22 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า ผมภูมิใจมากที่ได้เป็นทีมชาติ ผมทำให้ครอบครัวภูมิใจ การเล่นกีฬาทำให้มีคนรู้จักผมมากขึ้นและผมสามารถสร้างความสุขให้กับคนรอบข้างกับครอบครัวได้

ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น

ทำให้พิสุจน์ตัวเองได้ว่าเราเล่นกีฬาได้เก่งเหมือนคนปกติทั่วไป ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้มีความมั่นใจในการเล่นกีฬา และสามารถแสดงให้เห็นว่าร่างกายพิการไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเล่นกีฬาหรือการดำเนินชีวิต ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 30 ปี ฉันรู้สึกว่าการกีฬาและความพิการของฉันไม่เป็นภาระของใคร ทำให้มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในสังคมได้และได้รับการยกย่องจากคนทั่วไปว่าสามารถเล่นกีฬาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับที่นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 38 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า ผมรู้สึกดีใจนะครับที่มีคนยอมรับในตัวผมถึงแม้ผมจะพิการ ผมมีความมั่นใจในการเล่นกีฬากีฬามากขึ้น ผมสามารถทำให้ครอบครัวภูมิใจและสามารถเป็นที่ยอมรับและชื่นชมจากคนอื่น

ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

กีฬาทำให้รู้ว่าความพิการไม่ได้เป็นอุปสรรค ทำให้ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมสิ่งใหม่ๆ และทำให้สามารถชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ และสามารถผลักดันเป็นต้นแบบในกับคนอื่น ๆ ให้มีความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาและพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติ อายุ 19 ปี กล่าวว่า ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขในสังคม ฉันภูมิใจในสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ในตอนนี้และยังสามารถที่จะพัฒนาร่างกายให้ดีกว่าเดิมได้ ฉันคิดว่าความพิการไม่ได้เป็นมีผลการใช้การดำเนินชีวิตของฉันแต่อย่างใด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายในงานวิจัย

เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย

สมมติฐานในงานวิจัย

แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย แต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน

ความสำคัญของงานวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาคนพิการระดับทีมชาติไทย ซึ่งจะเป็นแนวทางที่พัฒนาทักษะ ความสามารถ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาคนพิการให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬากรีฑาสำหรับคนพิการตลอดจนบุคคลสนใจหรือเกี่ยวข้องสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการพัฒนาการฝึกกีฬากรีฑาสำหรับกีฬาคนพิการ

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักกรีฑาคนพิการระดับทีมชาติ ทั้งประเภทลู่วิ่งและประเภทลาน มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 45 ปี มีความพิการทางสายตา จำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 4 คน ความพิการทางแขน ขา ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 19 คน เป็นเพศชาย 17 คน เพศหญิง 2 คน รวมทั้งหมด 31 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และกลุ่มตัวอย่าง อ้างอิงจากจากงานวิจัยที่ผ่านมามีรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

1. นักกรีฑาคนพิการทางสายตา จำนวน 12 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนตาบอดแห่งประเทศไทย)
2. นักกรีฑาคนพิการทางแขน ขา และ นักกีฬากรีฑาคนพิการทางไขสันหลัง โปลิโอ จำนวน 19 คน (รายชื่อสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์)

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีทั้งหมด 5 ด้าน
 - 1.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย
 - 1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย
 - 1.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก
 - 1.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น
 - 1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน
2. คำถามแบบกึ่งโครงสร้าง
3. เครื่องบันทึกเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้รับข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถาม แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาอิงปืนของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลความหมาย แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ได้ทำการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และได้นำเสียงมาถอดความคำต่อคำและนำข้อมูลที่ได้พิมพ์ลงในโปรแกรมเวิร์ด (Word)

สรุปผลวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 31 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 80.6 นักกีฬาหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 ซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงประมาณ 15-25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 อายุ 26-35 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 อายุ 36-45 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 สถานภาพปัจจุบัน มีสถานะโสด 29 คน คิดเป็นร้อยละ 93.6 แต่งงาน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และหย่าร้าง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 หน้าที่ความรับผิดชอบในครอบครัว เป็นหัวหน้าครอบครัว 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 เป็นสมาชิกในบ้าน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 96.8 สาเหตุของความพิการตั้งแต่กำเนิด มี 15

คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 เกิดจากอุบัติเหตุ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 และเกิดจากความเจ็บป่วย 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ระดับการศึกษา ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษา 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 ประกอบธุรกิจส่วนตัว 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 ไม่ได้ประกอบอาชีพ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อื่น ๆ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 เงินเดือนในปัจจุบันมีรายได้ประจำ ต่ำกว่า 10,000 บาท 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 มีรายได้ประจำอยู่ที่ 10,000-15,000 บาท 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 มีที่พักอาศัยในช่วงไม่ได้เก็บตัวฝึกกีฬา เป็นบ้านส่วนตัว 16 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 เป็นบ้านเช่า/หอพัก 12 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 บ้านพักสวัสดิการ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อื่น ๆ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ประสบการณ์ในการเล่นกีฬากรีฑา 1-4 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬากรีฑา 5-9 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬากรีฑา คนพิการ 10 ปีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และเป็นนักกีฬาประเภทความพิการแขนขา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 58.1 ประเภทความพิการทางตา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 ประเภทความพิการทางไขสันหลัง และโพลิโอ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ระดับรายการที่เคยเข้าร่วมการแข่งขัน อาเซียนพาราเกมส์ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 77.4 เอเชียพาราเกมส์ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 41.9 พาราลิมปิกเกมส์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 อื่น ๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติไทย

2.1 ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.23 และ 0.51

2.2 ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.14 และ 0.57

2.3 ด้านความต้องการเป็น เจ้าของความต้องการความรัก มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.27 และ 0.61

2.4 ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.34 และ 0.52

2.5 ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.33 และ 0.46

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬากรีฑาทีมชาติไทยสามารถแบ่งคำถาม ออกเป็น 5 ด้าน

ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย

เล่นกีฬาทำให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น เพลิดเพลิน ทำให้มีสุขภาพร่างกายและจิตใจดีขึ้น มีความคล่องแคล่วมากขึ้น มีความรู้สึกท้าทาย จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และมีความสุขหลากหลายใน การฝึกซ้อม ไม่น่าเบื่อ

ในนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 35 ปี ให้ความคิดเห็นว่า ร่างกายไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเล่นกีฬา แต่กีฬาทำให้สนุกสนาน ถึงแม้จะซ้อมเหนื่อยแต่ก็ทำให้แข็งแรงขึ้นกว่าตอนที่ไม่ได้เล่นกีฬา” นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 33 ปี กล่าวว่า “กีฬาทำให้รู้สึกดีต่อร่างกาย รู้ว่าร่างกายไม่ได้มีผลต่อการเล่นกีฬา

ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

การเล่นกีฬาทำให้มีรายได้ให้แก่ครอบครัวได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง สามารถมีอาชีพไว้เลี้ยงครอบครัว ทำให้ได้เดินทางไปแข่งขันที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ

นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 25 ปี ให้ความคิดเห็นว่า กีฬาเป็นกีฬาที่ทำให้มีเงินเดือนมาเลี้ยงครอบครัว สามารถทำให้มีค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำได้ และยังได้เดินทางไปแข่งขันในที่ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับนักกีฬาคนพิการอายุ 20 ปี กีฬาทำให้ฉันได้แข่งขันที่ต่างประเทศมากมายและทำให้ได้รับสวัสดิการจากบริษัทมากขึ้นเมื่อเทียบกับตอนยังไม่ได้เล่นกีฬา

ด้านความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

ได้รับการชื่นชมจากคนในครอบครัวและคนรอบข้าง เป็นที่รู้จักของคนอื่น ได้รับการยอมรับ จากสังคมเรื่องความสามารถในการเล่นกีฬา ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 34 ปี กล่าวว่า ผมรู้สึกว่าการเล่นกีฬาทำให้ผมเป็นที่รู้จักของเพื่อนๆมากขึ้น ผมรู้สึกว่ามีความสนใจในตัวผมเพิ่มขึ้น ผมรู้สึกภูมิใจที่สร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองและครอบครัว ขณะที่นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 22 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า ผมภูมิใจมากที่ได้เป็นทีมชาติ ผมทำให้ครอบครัวภูมิใจ การเล่นกีฬาทำให้มีคนรู้จักผมมากขึ้นและผมสามารถสร้างความสุขให้กับครอบครัวกับครอบครัวได้

ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น

ทำให้พิชัญญ์ตัวเองได้ว่าเราเล่นกีฬาได้เก่งเหมือนคนปกติทั่วไป ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้มีความมั่นใจในการเล่นกีฬา และสามารถแสดงให้เห็นว่าร่างกายพิการไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเล่นกีฬาหรือการดำเนินชีวิต

ส่วนในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีม ชาติไทย อายุ 30 ปี ฉันรู้สึกว่าการกีฬาและความพิการของฉันไม่เป็นภาระของใคร ทำให้มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในสังคมได้และได้รับการยกย่องจากคนทั่วไปว่าสามารถเล่นกีฬาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับที่นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 38 ปี ได้ให้ความคิดเห็นของตนเองว่า ผมรู้สึกดีใจนะครับที่มีคนยอมรับในตัวผมถึงแม้ผมจะพิการ ผมมีความมั่นใจในการเล่นกีฬากีฬามากขึ้น ผมสามารถทำให้ครอบครัวภูมิใจและสามารถเป็นที่ยอมรับและชื่นชมจากคนอื่น

ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

กีฬาทำให้รู้ว่าความพิการไม่ได้เป็นอุปสรรค ทำให้ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมสิ่งใหม่ๆ และทำให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติ และสามารถผลักดันเป็นต้นแบบในกับคนอื่น ๆ ให้มีความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาและพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา

ในความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 19 ปี กล่าวว่า ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขในสังคม ฉันภูมิใจในสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ในตอนนี้และยังสามารถที่จะพัฒนาร่างกายให้ดีกว่าเดิมได้ ฉันคิดว่าความพิการไม่ได้เป็นมีผลการใช้การดำเนินชีวิตของฉันแต่อย่างใด

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย พบว่าแรงจูงใจที่สำคัญและส่งผลในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย คือ ด้านมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น โดยนักกรีฑาคนพิการให้คะแนนเฉลี่ย อยู่ในอันดับ 1 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ฉันภูมิใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาคนพิการทีมชาติของฉัน มีแรงจูงใจ อยู่ในระดับมากที่สุด อยู่ในอันดับ 1 และ ข้อฉันได้รับการยอมรับ นับถือจากผู้อื่น อยู่ในอันดับสุดท้าย แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีแรงจูงใจในด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น สูงกว่าด้านอื่นๆ อาจจะเป็นเนื่องมาจากนักกีฬากรีฑาคนพิการ ได้แสดงความสามารถจนประสบความสำเร็จ มีความภูมิใจในการเป็นนักกีฬาทีมชาติ โดยสามารถ ทำให้ครอบครัวภูมิใจ และนักกีฬาจะคาดหวังว่าเมื่อประสบความสำเร็จแล้วจะได้รับการยอมรับ และการชื่นชมจากบุคคลทั่วไป จึงเป็นแรงผลักดันให้นักกีฬาทุ่มเท มุ่งมั่นให้กับการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ เป็นลำดับขั้นต่อไป

สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อายุ 30 ปี ซึ่งรู้สึกว่าการกีฬาและความพิการของฉันไม่เป็นภาระของใคร ทำให้มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในสังคมได้และได้รับการยกย่องจากคนทั่วไปว่าสามารถเล่นกีฬาได้ดี และ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ให้ความเห็นว่า แรงจูงใจที่ทำให้คนเล่นกีฬา และหรือออกกำลังกาย เป็นเหตุผลทางสังคม (Affiliation) ที่ต้องการให้การยอมรับตนเองหรือเป็นที่ยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และยังสอดคล้องกับทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow. 1970 อ้างถึงใน รุ่งฟ้า เทียมกลาง. 2559) ที่กล่าวว่ามนุษย์ต้องการได้รับการยกย่องนับถือตนเอง ยอมรับในความสามารถของตนเองรวมถึงความต้องการมีอำนาจและมีความเชื่อมั่นในตนเอง และต่อมาคือ การได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น เช่น การมีเกียรติยศ การได้รับความสนใจ ซึ่งการความต้องการจากด้านนี้เป็นความต้องการระดับสูงที่เกี่ยวกับความมั่นใจในตนเอง ในเรื่องของความรู้ความสามารถและความสำคัญของมนุษย์ นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ เฉลิมรัฐ ทองศิริมณีรัตน์ (2551) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ในจังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬากรีฑา มากที่สุดในเรื่องความรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นนักกรีฑาของจังหวัด เพื่อให้มองดูเป็นที่น่าสนใจโดดเด่นในสังคม และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและความต้องการสู่ความสำเร็จเกี่ยวกับเกียรติยศชื่อเสียง

ต่อมา แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย คือ ด้านที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน โดยนักกีฬากรีฑาคนพิการให้คะแนนเฉลี่ยความต้องการอยู่ในอันดับ 2 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ฉันมีความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด อยู่ในอันดับ 1 และ ฉันมีความเสมอภาคกันในสังคม อยู่ในอันดับสุดท้าย แสดงให้เห็นว่าการที่นักกีฬาคนพิการกรีฑาทีมชาติรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการเล่นกีฬา กรีฑา รับรู้ถึงความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อม และรับรู้ถึงความพิการของตนเองได้ สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่ทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกิดความปรารถนาที่จะพัฒนาความสามารถต่อไป แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งเร้า สิ่งกระตุ้น ที่ทำให้นักกีฬาบรรลุเป้าหมาย และมีความมุ่งมั่น อยากจะพัฒนาความสามารถของตัวเองให้ดียิ่งขึ้นไป โดยแรงจูงใจอาจเกิดขึ้นจากตัวเราเองหรือถูกบุคคลอื่นกระตุ้นจากวิธีต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) กล่าวว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลทำให้คนออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาและยังเป็นกุญแจสำคัญในการกำหนดของความตั้งใจหรือความมุ่งมั่น ความพยายามและเป็นแรงผลักดันที่จะกระทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ แรงจูงใจจึงถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อความสามารถในการเล่นกีฬาและสอดคล้องกับ (ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ อ้างถึงใน รุ่งฟ้า เทียมกลาง. 2559) พบว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญการสร้าง

ความสำเร็จและการพัฒนาบุคคลให้สามารถพัฒนาตนเอง เข้าใจตนเอง และยอมรับความสามารถของตนเอง เพื่อช่วยให้การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบรรลุเป้าหมายหรือประสบความสำเร็จ แต่ในทางกลับกัน นักกีฬาคนพิการเหล่านี้ ยังอาจไม่ได้รับสิทธิความเสมอภาคเหมือนคนปกติทั่วไป ทั้งในด้านสวัสดิการ หรือความเป็นอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับคะแนนเฉลี่ยในรายชื่อ ฉันมีความเสมอภาคกันในสังคม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ว่าที่ร้อยตรีเอกชัย นุชลำยอง (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟลปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ ผลการศึกษาพบว่า งบประมาณหรือสวัสดิการที่ได้รับจากแข่งขันไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตของนักกีฬา ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่านักกีฬาคนพิการมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายมากกว่านักกีฬาปกติ เนื่องจากนักกีฬาคนพิการบางประเภทไม่สามารถเดินทางด้วยการขึ้นรถประจำอย่างได้เหมือนคนปกติทั่วไป ซึ่งทำให้เสียค่าใช้จ่ายมากกว่านักกีฬาปกติทั่วไป และนักกีฬาคนพิการ มีความเห็นว่า รัฐบาลควรให้ความเสมอภาคระหว่างนักกีฬาคนพิการกับปกติในเรื่องของการให้รางวัลสำหรับนักกีฬาคนพิการที่สามารถคว้าชัยชนะได้ รวมไปถึงการจัดหางานรองรับให้กับนักกีฬาที่มีความสามารถเพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของนักกีฬาดีขึ้น ฉะนั้นในการที่พัฒนานักกีฬาคนพิการจึงควรให้ความสำคัญนี้ให้มากขึ้นเพื่อที่จะทำให้การกีฬาสำหรับคนพิการสามารถพัฒนายิ่งขึ้นได้

นอกจากนี้ แรงจูงใจในการเล่นกีฬากรีฑาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ยังมีด้านความต้องการเป็นเจ้าของความต้องการด้านความรัก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในอันดับ 3 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อันดับ 1 คือ ฉันเป็นที่รักของครอบครัวมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีความสอดคล้องกัน แสดงให้เห็นว่า นักกีฬา ต้องการเป็นที่รักของครอบครัว เป็นที่ชื่นชมจากผู้อื่น รับรู้ได้ว่า การเล่นกีฬากรีฑา สามารถทำให้ ตนเอง เป็นที่รู้จักจากบุคคลทั่วไปและทำให้เป็นรักและและยกย่องในความสามารถของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา เมืองจันทร์ (2553) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของ นักกีฬาโรงเรียนกีฬา ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ด้านความรักความถนัดและความ สนใจอยู่ในระดับ มากที่สุด ในเรื่องการที่เป็นรักของคนในครอบครัว การได้รับการยกย่องจากคนอื่น และรู้สึกภูมิใจที่ตนเองสามารถทำได้ แต่ในทางกลับกัน ฉันได้รับความรักจากคนอื่นมากขึ้น อยู่ในอันดับสุดท้าย แสดงให้เห็นว่านักกีฬาคนพิการยังไม่ได้รับความรักจากคนภายนอก หรือเป็นที่รู้จักของคนภายนอกเท่าที่ควร ฉะนั้นแล้วในภาครัฐและเอกชนควรมีการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของคนพิการมากขึ้น เพื่อเป็นการสนับสนุนให้คนอื่นทั่วไป ได้รู้จักนักกีฬายิ่งขึ้น

ปัญหาในการเข้าถึงของกลุ่มตัวอย่าง

1. นักกีฬาคนพิการยังไม่ให้การยอมรับกับบุคคลภายนอกเท่าที่ควร
2. ต้องอาศัยทักษะความเข้าใจและความเชื่อใจในการสัมภาษณ์นักกีฬาคนพิการ
ค่อนข้างสูง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกรีฑาคนพิการ ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริมและให้ความเสมอภาคของ นักกีฬากรีฑาคนพิการมากขึ้น
2. ควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการเพื่อใช้ประโยชน์ในการเล่นกีฬาและการสร้างเสริมสุขภาพให้นักกีฬาให้แข็งแรง เพื่อให้ นักกีฬา มีความมั่นใจ เป็นอันดับแรก
3. ควรจัดอบรมบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคนพิการเกี่ยวกับการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพและการแข่งขัน เพื่อให้บุคคลรอบข้างเห็นความสำคัญและความสามารถแนะนำให้คนพิการเล่นกีฬาได้
4. ควรนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้มาเป็นข้อมูลในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา เพื่อเป็นการพัฒนาและต่อยอดในการพัฒนางานกรีฑาคนพิการต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาแรงจูงใจที่มีผลต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการประเภทอื่น ๆ
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการประเภทบุคคล
และประเภททีม

บรรณานุกรม

- Afrada, A. S. (2016). *Motivation profiling: an examination of self-determination and achievement goal behavior among athletes with disabilities in Fiji.* (in fulfillment of the requirements for the degree of Master of Arts (MA). The University of the South Pacific in Psychology.
- Chen, S., Wang, J., Jin, M., & Lau, K., O.. (2007). Motivation of sport participation in elite athletes with Physical disabilities in mainland china. *Asian Journal of Exercise & Sports Science*, 4, 63-67.
- Coreen, M. H., & Gary, N. S. (2009). The Sport Experience of Athletes With Intellectual Disabilities : A National Survey of Special Olympics Athletes and Their Families. *Adapted Physical Activity Quarterly*, 26, , 68-85
- Cucui. I. A., & G., C. G. (2014). Motivation and its implications in sports performance. *Palesirica of the third millennium-Civilization and Sport*, 15(1), 67-71.
- Daniel, J. O., Ronald, E. S., Frank, L. S., & Sean, P. C. (2011). Trait Anxiety in Young Athletes as a Function of Parental Pressure and Motivational Climate: Is Parental Pressure Always Harmful. *Journal of Applied Sport Psychology*.
- Donaldson, S. J., & Ronan, K. R. (2006). The effects of sport participation on young adolescents' emotional well-being. *Adolescence*, 41, 369 – 389.
- Fikret, S., Ihsan, S., & G.T, L. (2014). The relationship between perceived coaching behaviour and achievement motivation: a research in football players. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 152, 421 – 425.
- Fotiadis, A., Lishan, X., Li, Y., & Tzung-Cheng , T. C. (2016). Attracting athletes to small-scale sports events using motivational decision-making factors. *Journal of Business Research*, 69, 5467-5472.
- Hailey, R. B., Catherine, M. S., & Gordon, A. B. (2011). Coach Autonomy Support, Basic Need Satisfaction, and Intrinsic Motivation of Paralympic Athletes. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 82(4), 722-730.

- Jaakkola, T., Ntoumanis, N., & Liukkonen, J. (2015). Motivational climate, goal orientation, perceived sport ability, and enjoyment within Finnish junior ice hockey players. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*.
- Joesaar, H., Hein, V., & Martin, S. H. (2011). Peer influence on young athletes' need satisfaction, intrinsic motivation and persistence in sport: A 12-month prospective study. *Psychology of Sport and Exercise*, 12, 500-508.
- Kampfe, A., Honer, O., & Willimczik, K. (2014). Multiplicity and Development of achievement motivation A comparative study between German elite athletes with and without a disability. *European Journal of Adapted Physical Activity*, 7(1), 32-48.
- Mascarinas, A., & Blauwet, C. (2017). Policy and Advocacy Initiatives to Promote the Benefits of Sports Participation for Individuals with Disability. *Adaptive Sports Medicine*, 371-384.
- Maureen, R. W., Anthony, J. A., & Anna, M. W. (2014). Coaching Behaviors, Motivational Climate, and Psychosocial Outcomes among Female Adolescent Athletes. *Human Kinetics Journals*, 21, 475-492.
- Prokopowicz, G., Molik, B. P., K., & Chamera, T. (2016). Motives for participation in Paralympic sailing – opinions of Polish and foreign athletes with physical. *Postepy Rehabilitacji*, 3, 17-26.
- Ronald, E. S., Frank, L. S., & Sean, P. C. (2009). Motivational climate and changes in young athletes' achievement goal orientations. *Motivation and Emotion*, 33, 173-183.
- Rottensteiner, C., Tolvanen, A., & Laakso, L. (2015). Youth Athletes' Motivation, Perceived Competence, and Persistence in Organized Team Sports. *Journal of Sport Behavior*, 38(4).
- Sari, I., Ilic, J., & Ljubojevic, M. (2013). The comparison of task and ego orientation and general self-esteem of Turkish and Montenegrin young basketball players. *Kinesiology*, 45 203-212. (2), 203-212.
- Toros, T., Turkso, A., & Doganer, S. (2013). The comparison of basketball coaches

leadership and motivation according to length of experience. *Journal of Physical Education And Sport Sciences*, 7.

Vink, K., Raudsepp, L., & Kais, K. (2015). Intrinsic motivation and individual deliberate practice are reciprocally related: Evidence from a longitudinal study of adolescent team sport athletes. *Psychology of Sport and Exercise*, 16, 1-6.

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.

กลุ่มวิจัยและพัฒนาสำนักการกีฬา กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2559).

คู่มือการตัดสินกรีฑาคนพิการ. กรุงเทพฯ เอ็น วาย फिल्म จำกัด.

จักรดาว โปธิแสน, ดำรัส ดาราศักดิ์, และ อชิระ หิรัญตระกูล. (2559). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย. *มหาบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต*.

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น., ขอนแก่น.

เฉลิมรัฐ ทองศิริมณีรัตน์. (2551). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนในจังหวัดลำปาง.

วารสารคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. *ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา)*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ธรรวุฒิ บุญช่วยเหลือ. (2556). แรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกเล่นสโมสรวีดิชั่น 1 ของนักกีฬาฟุตบอล. (สารนิพนธ์ บริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเกริก, กรุงเทพฯ.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

พรธิดา วิเศษศิลป์พานนท์. (2556). รายงานการศึกษาระบบสมรรถนะการติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ: สำนักส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

มยุรี ศุภวิบูลย์. (2547). เอกสารประกอบการเรียนวิชา วทก 407 กีฬาและกิจกรรมทางกายสำหรับบุคคลพิเศษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รุ่งฟ้า เทียมกลาง. (2559). ลำดับชั้นความต้องการที่มีผลต่อแรงจูงใจในการออกกำลังกายของสมาชิกสถานออกกำลังกาย. *ปริญญาานิพนธ์. วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ)*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- วศิณี คำนึ่ง. (2557). แรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 15 เมืองมะขามหวานเกมส์ จังหวัดเพชรบูรณ์. ทุนสนับสนุนการวิจัยกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- วิจิตา รชตะนันท์กุล. (2557). รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมกลุ่มอาชีพหรือสวัสดิการสำหรับคนพิการ. สำนักส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. .
- วิวัฒน์ อามานนท์. (2551). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยที่เข้าร่วมกีฬาแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สมบัติ กาญจนา, และ สมหญิง จันทร์ไทย. (2542). จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎี ผู้การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2560). ผลการติดตามประเมินผลผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน ของสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2560. สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สำอาง เป้าช้างเผือก. (2548). การวิเคราะห์แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาคนพิการตาบอดในโครงการเตรียมทีมชาติเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 6. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สีบสาย บุญวีระบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2544). จิตวิทยาการกีฬา. โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช: กรุงเทพฯ.
- องค์การอนามัยโลก. (2561). คนพิการ. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2561.

<http://www.who.int/topics/disabilities/en/>.

ภาคผนวก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผศ.ดร.สืบสาย บุญวีรบุตร ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการกีฬาและการให้คำปรึกษา
2. อ.ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการกีฬาและการให้คำปรึกษา
3. อ.ดร.แอน มหาคีตะ อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาคนพิการ
4. นายไมตรี คงเรือง รองเลขาธิการและประชาสัมพันธ์สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยฯและอดีตนักกีฬาป้องกันคนพิการทีมชาติไทย
5. อ. ดร. ถวิชัยย์ ขาวถีน ผู้ฝึกสอนนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

แบบสอบถามในงานวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการทีมชาติไทย แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ซึ่งได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎีแรงจูงใจ

สามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้

2.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย

2.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

2.3 ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

2.4 ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น

2.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพ

ของตน

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และจะนำเสนอผลการวิเคราะห์

ข้อมูลเฉพาะในภาพรวมจึงขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถาม

“โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงและกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ”

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ชาลิศา ศุภกาญจนากร

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงในช่อง () หรือ ด้านหน้าข้อความตามความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () 15 - 25 ปี () 26 - 35 ปี () 36 - 45 ปี () 45 - 55 ปี
3. สถานภาพปัจจุบัน () โสด () แต่งงาน () หย่าร้าง () แยกกันอยู่
4. หน้าที่ความรับผิดชอบในครอบครัว () หัวหน้าครอบครัว () เป็นสมาชิกในบ้าน
5. สาเหตุของความพิการ () แต่กำเนิด () อุบัติเหตุ () เจ็บป่วย () อื่นๆ.....
6. ระดับการศึกษา
() ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษา () มัธยมศึกษาตอนต้น () มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
() อนุปริญญา/ปวส. ()ปริญญาตรี () สูงกว่าปริญญาตรี () ไม่ได้ศึกษา
7. อาชีพปัจจุบัน
() นักเรียน/นักศึกษา () รับราชการ () พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ () ค้าขาย
() ธุรกิจส่วนตัว () รับจ้างทั่วไป () ไม่ได้ประกอบอาชีพ () อื่นๆ.....
8. เงินเดือนที่ได้รับในปัจจุบัน
() มีรายได้ประจำ. ต่ำกว่า 10,000 บ. 10,000-15,000 บ. มากกว่า 15,000 บ.ขึ้นไป
() ไม่มีรายได้ประจำ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวได้รับการสนับสนุนจาก.....
9. ที่พักอาศัย (ในช่วงที่ไม่ได้เก็บตัวฝึกซ้อมกีฬา)
() บ้านส่วนตัว () บ้านเช่า/หอพัก () บ้านพักสวัสดิการ () อื่นๆ
10. ประสบการณ์ในการเล่นกรีฑา () 1 - 4 ปี () 5 - 9 ปี () 10 ปีขึ้นไป
11. ประเภทของความพิการของนักกีฬา / คลาสของความพิการ
() ความพิการแขน - ขา ระบุคลาสความพิการ.....
() ความพิการทางตา ระบุคลาสความพิการ.....
() ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ ระบุคลาสความพิการ.....
12. ระดับรายการที่เคยเข้าร่วมการแข่งขัน ก็ครั้ง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
() อาเซียนพาราเกมส์ ครั้ง () เอเชียพาราเกมส์ ครั้ง
() พาราลิมปิกเกมส์ ครั้ง () อื่นๆ ครั้ง
13. จากข้อ 12 รายการที่ท่านประสบความสำเร็จสูงสุด โปรดระบุผลการแข่งขัน

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬากีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่างๆ ในตารางต่อไปนี้ แล้วพิจารณาว่าแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากีฬา อยู่ในระดับใด ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่านโดย

5	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ <u>มากที่สุด</u>
4	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ <u>มาก</u>
3	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ <u>ปานกลาง</u>
2	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ <u>น้อย</u>
1	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้ <u>น้อยที่สุด</u>
0	หมายความว่า	ท่านไม่เคยคิดถึงแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนี้

การเล่นกรีฑาทำให้.....	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากรีฑา					0 ไม่เคย คิด
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด	
ด้านความต้องการทางด้านร่างกาย						
1. ฉันมีสมรรถภาพทางกายที่ดี						
2. ฉันรู้ว่าร่างกายไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเล่นกรีฑา						
3. ร่างกายของฉันมีความอดทน หายเหนื่อยเร็วขึ้น						
4. ฉันสามารถเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้ดี						
5. ร่างกายของฉันมีการพัฒนาจนเป็นนักกีฬาทีมชาติ						
6. ฉันมีแนวทางในการดูแลตนเองที่จะช่วยลดระดับความ รุนแรงของความพิการได้						
7. ฉันประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้						
8. ฉันมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน						
9. ฉันมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ						
10. ฉันมีสติและความมุ่งมั่นมากขึ้น						
11. ฉันเป็นคนอารมณ์ดี						
12. ฉันมีความสุขเมื่อได้เล่นกรีฑา						

การเล่นกีฬาทำให้....	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากีฬา					0 ไม่เคย คิด
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด	
ด้านความต้องการความมั่นคงและปลอดภัย						
1. ฉันมีโอกาสได้แสดงความสามารถจนเป็นนักกีฬาทีมชาติ						
2. ฉันได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง						
3. ฉันได้เดินทางไปแข่งขันในต่างประเทศ						
4. ฉันมีเงิน เบียดเบียนเพื่อใช้จ่ายประจำวันได้						
5. ฉันมีโอกาสที่จะมีงานทำในอนาคตได้						
6. ฉันมีความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่าง ปกติสุข						
7. ฉันเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นคง และปลอดภัย						
8. ฉันพัฒนาความอดทนและอดกลั้นต่อการฝึกซ้อมและ แข่งขันกีฬา						
9. ฉันมีโอกาสพัฒนาความสามารถเพื่อเป็นนักกีฬาทีมชาติ ได้						
10. ฉันมีโอกาสในการศึกษาต่อ						
11. ฉันมีความมั่นใจในการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้ อย่างปลอดภัย						
12. ฉันได้รับสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลเมื่อได้รับ บาดเจ็บ						

การเล่นกรีฑาทำให้.....	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากรีฑา					0 ไม่เคย คิด
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด	
ด้านความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก						
1. ฉันมีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น						
2. ฉันเป็นที่รู้จักจากสังคมเพิ่มขึ้น						
3. ฉันเป็นที่รักของครอบครัวมากขึ้น						
4. ฉันได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมทีมเพิ่มขึ้น						
5. ฉันได้รับความรักจากคนอื่นมากขึ้น						
6. ฉันสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองและครอบครัว						
7. ฉันได้รับการชื่นชมจากบุคคลอื่น						
8. ฉันได้รับการยกย่องจากการเป็นนักกีฬาทีมชาติ						
9. ครอบครัวของฉันมีความสุข						
10. ครอบครัวของฉันมีความภูมิใจ						
11. ฉันภูมิใจกับการถูกเรียกขานว่า เป็นนักกรีฑาทีมชาติ						
12. ฉันรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนที่มีศักยภาพ						

การเล่นกรีฑาทำให้.....	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากรีฑา					0 ไม่เคย คิด
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด	
ด้านความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น						
1. ฉันภูมิใจในการเป็นนักกรีฑาทีมชาติของฉัน						
2. ฉันสามารถทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้						
3. ฉันได้พิสูจน์ว่าฉันสามารถเล่นกีฬาได้เหมือนคนอื่น						
4. ฉันได้รับการยอมรับ นับถือจากผู้อื่น						
5. ฉันได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถ						
6. ฉันมีความมั่นใจ ในการดำเนินชีวิตและเล่นกีฬา						
7. ฉันได้เรียนรู้และมีประสบการณ์การใช้ชีวิตในสังคม						
8. ฉันได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น						
9. ฉันสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ						
10. ความพิการทางด้านร่างกายของฉันไม่เป็นภาระของสังคม						
11. การเป็นนักกีฬาทีมชาติทำให้สังคมได้รู้จักฉันมากขึ้น						
12. ฉันมั่นใจที่จะแสดงความสามารถ						

การเล่นกรีฑาทำให้.....	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้ท่าน ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬากรีฑา					0 ไม่เคย คิด
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด	
ด้านความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริง และพัฒนาศักยภาพของตน						
1. ฉันมีความสุข ที่ได้ทำในสิ่งที่ฉันรัก						
2. ฉันรับรู้ถึงคุณค่าของตัวเอง						
3. ฉันรักในการออกกำลังกาย						
4. ฉันรักที่จะพัฒนาความสามารถของฉันต่อไป						
5. ฉันมีความเสมอภาคกันในสังคม						
6. ฉันมีอิสระที่จะทำสิ่งต่างๆได้โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่น						
7. ฉันมีความภาคภูมิใจในการเป็นนักกีฬาคนพิการ						
8. ฉันรู้ว่าความพิการไม่ใช่อุปสรรคในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน						
9. ฉันต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ						
10. ฉันมีความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง						
11. ฉันยอมรับความพิการของฉันได้ดี						
12. ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติในสังคม						

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

1. คุณเริ่มเล่นกรีฑาตั้งแต่เมื่อไหร่ ประเภทใด
2. เป้าหมายหลักเมื่อเริ่มเล่นกรีฑาของคุณคืออะไร คุณบรรลุเป้าหมายนั้นหรือยัง ปัจจุบันนี้ เป้าหมายนั้นยังคงอยู่หรือเปลี่ยนไปอย่างไร
3. คุณคิดว่ากีฬาที่มีความสำคัญกับผู้พิการอย่างไร
4. ตอนที่ เป็นนักกีฬาธรรมดา กับตอนที่ เป็นนักกีฬาทีมชาติมีความแตกต่างกันอย่างไร
5. ผลของการเล่นกรีฑา
 - 5.1 ผลต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ : ตั้งแต่เล่นกรีฑามาส่งผลต่อสุขภาพอย่างไร
 - 5.2 ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต : การเล่นกีฬามีผลต่อหน้าที่การงานหรือรายได้ได้อย่างไร
 - 5.1 ผลกระทบทางสังคม : การเป็นนักกีฬาทีมชาติทำให้คนรู้จักมากขึ้นหรือไม่, การเล่นกรีฑาทำให้ได้รับการยกย่องและชื่นชมจากผู้อื่นอย่างไร
6. คุณคิดว่าจะเล่นกีฬานี้ไปอีกนานแค่ไหน
7. แรงจูงใจในด้านใดที่ทำให้คุณสามารถเป็นนักกรีฑามาจนถึงปัจจุบัน
8. หากคุณต้องการส่งเสริมให้คนพิการเล่นกรีฑามากยิ่งขึ้น คุณมีแนวทาง/วิธีการอย่างไร

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

แบบโครงสร้างคำถามในงานวิจัย

แบบโครงสร้างคำถาม แบ่งออกเป็น 5 ด้าน

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย

1. ก่อนเป็นนักกีฬากรีฑา เคยเล่นกีฬาอะไรมาก่อนหรือไม่
2. ทำไมถึงเป็นนักกรีฑา
3. ก่อนจะมาเป็นนักกีฬาเคยชอบประเภทนี้มาก่อนไหม
4. การดำเนินชีวิตก่อนที่จะมาเป็นนักกีฬา/เมื่อเป็นนักกีฬาแล้วมีความแตกต่างกันอย่างไร
5. มีกีฬาประเภทอื่นที่อยากเล่นอีกหรือไม่
6. ตั้งแต่มาเล่นกีฬาส่งผลต่อสุขภาพอย่างไร
7. คิดว่าจะเล่นกีฬากรีฑาจนถึงเมื่อไหร่
8. ปัจจุบันอาศัยหรือพักอยู่กับใคร

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

1. มีอาชีพที่ใฝ่ฝันไหม/อาชีพอะไร
2. อนาคตคิดวางแผนเป้าหมายชีวิตไว้อย่างไร
3. เวลาซ้อม หรือเวลาแข่งขันมีสวัสดิการ เบี้ยเลี้ยงมากน้อยเพียงใด
4. ปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้างหรือเล่นกีฬาเพื่อใคร
5. มีหน้าที่การงานที่มั่นคง/มีรายได้ที่มั่นคง

3. ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการความรัก

1. ตั้งแต่เล่นกีฬามาชีวิตของตนเองและครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง
2. มีคนรู้จักเรามากขึ้นไหม
3. ปัจจุบันมีใครเป็นแรงผลักดันให้ประสบความสำเร็จ
4. คิดว่าการเล่นกีฬาทำให้เราทุกคนยอมรับในตัวเรา
5. ตั้งแต่ที่ได้เริ่มเล่นคิดว่าได้อะไรจากกีฬาประเภทนี้บ้าง

4. ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและคนอื่น

1. เคยแข่งขันรายการอะไรมาแล้วบ้าง
2. ความรู้สึกต่างกันไหมระหว่างตอนที่เป็นนักกีฬาธรรมดา กับ ตอนที่เป็นนักกีฬาทีมชาติ
3. การแข่งขันรายการใดที่รู้สึกประทับใจมากที่สุด เพราะอะไร
4. คิดว่ากีฬามีความสำคัญกับผู้พิการอย่างไร
5. แรงจูงใจอะไรที่ทำให้เริ่มเล่นกรีฑาและยังคงเล่นจนถึงปัจจุบัน

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาศักยภาพของตน

1. เป้าหมายสูงสุดในการเล่นกีฬาคืออะไร
2. ภูมิใจในตนเองมากน้อยแค่ไหน
3. กีฬากรีฑาให้อะไรกับคุณบ้าง.
4. หลังจากนี้จะทำอะไรต่อไป/ถ้าเลิกเล่นกีฬาชนิดนี้แล้ว

การหาค่าดัชนีของเนื้อหา (IOC)

แบบวัดคำถาม เรื่องจุดใจในการเล่นกีฬาของนักกรีฑาคนพิการ ที่สร้างขึ้นใหม่ มี 75 ข้อ
คำถาม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ตรวจสอบความตรงตามของแบบสอบถาม และนำมาสรุปผลการ
ตรวจสอบได้ดังตาราง

การกำหนดระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความแต่ละข้อ

1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้อง

คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (จำนวนคน 5 คน)						IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5	รวม		
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	0	0	0	1	2	0.4	ตัดออก
3	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4	1	1	0	0	1	3	0.6	ใช้ได้
5	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
6	1	0	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
7	1	0	0	1	1	3	0.6	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
10	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
11	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
12	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
14	1	1	0	0	0	2	0.4	ตัดออก
15	1	0	0	0	1	2	0.4	ตัดออก
16	1	1	0	0	1	3	0.6	ใช้ได้
17	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (จำนวนคน 5 คน)						IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5	รวม		
18	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
19	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
20	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
21	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
22	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
23	1	0	1	0	1	3	0.6	ใช้ได้
24	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้
25	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
26	0	0	1	-1	1	1	0.2	ตัดออก
27	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
28	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
29	1	-1	0	1	1	2	0.4	ตัดออก
30	1	1	0	-1	1	2	0.4	ตัดออก
31	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
32	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
33	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
34	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
35	1	1	-1	-1	0	0	0	ตัดออก
36	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
37	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
38	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
39	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
40	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
41	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
42	0	0	0	1	1	2	0.4	ตัดออก

คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (จำนวนคน 5 คน)						IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5	รวม		
43	1	0	0	-1	1	1	0.2	ตัดออก
44	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
45	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
46	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
47	1	0	0	0	0	1	0.2	ตัดออก
48	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
49	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
50	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
51	1	0	0	0	0	1	0.2	ตัดออก
52	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
53	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
54	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
55	1	-1	1	1	1	3	0.6	ใช้ได้
56	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
57	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
58	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
59	1	0	0	-1	1	1	0.2	ตัดออก
60	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
61	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
62	1	-1	1	1	0	2	0.4	ตัดออก
63	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
64	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
65	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
66	1	1	0	0	1	3	0.6	ใช้ได้
67	1	1	1	1	0	4	0.8	ใช้ได้

คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (จำนวนคน 5 คน)						IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5	รวม		
68	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
69	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
70	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
71		-1	0	0	1	1	0.2	ตัดออก
72	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
73	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
74	0	1	0	1	0	2	0.4	ตัดออก
75	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

$$\begin{aligned}
 \text{ดัชนีความตรงของแบบสอบถามทั้งฉบับ} &= \frac{\text{จำนวนข้อที่ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นตรงกัน}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมด 75 ข้อ}} \\
 &= \frac{60}{75} \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

ดังนั้น มีคำถามที่ใช้ได้จริง จำนวน 60 ข้อ

กติกากการแข่งขันของกลุ่มความพิการ

กติกาการแข่งขันของกลุ่มความพิการ

กลุ่มตา 11-13

1. นักกีฬากลุ่ม 11 ต้องสวมแว่นตาสีดำ จะเป็นผ้าหรือเป็นกระจกก็ได้ ต้องได้รับการตรวจจากคณะกรรมการจัดการแข่งขัน และถ้าไม่มีหรือไม่ถูกต้องคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องเตรียมอุปกรณ์สำรองไว้ด้วย

2. หลักการช่วยเหลือนักกีฬาในประเภทผู้นำวิ่ง (GUIDE RUNNER) ต้องสวมเสื้อสีที่แตกต่างกับนักกีฬาและเห็นได้อย่างชัดเจนโดยคณะกรรมการจัดการแข่งขันจะเป็นผู้จัดให้ผู้นำวิ่งจะใช้เชือกหรือวัสดุอื่นใดที่ไม่เป็นอันตรายให้นักกีฬาจับ หรือจับที่ข้อศอก แต่ต้องมีระยะห่างไม่เกิน 50 เซนติเมตร ตลอดเส้นทางการแข่งขันยกเว้น 10 เมตรสุดท้าย ผู้นำวิ่งสามารถปล่อยนักกีฬาเข้าเส้นชัยได้ด้วยตนเอง แต่ผู้นำวิ่งต้องวิ่งเข้าเส้นชัยด้วยเช่นกัน

3. ผู้นำวิ่งต้องไม่ดึงหรือผลักดันนักกีฬาขณะที่กำลังวิ่งอยู่ ยกเว้นตั้งแต่ระยะ 800 เมตรขึ้นไป ผู้นำวิ่งสามารถวิ่งนำนักกีฬาไปข้างหน้าได้ประมาณ 1 ก้าว โดยไม่มีการดึงนักกีฬา

4. นักกีฬาและผู้นำวิ่งเปรียบเสมือนเป็นคนเดียวกันเมื่อเข้าเส้นชัย ทั้งคู่ต้องผ่านเส้นชัยด้วยกัน ดังรูปการเข้าเส้นชัย

ภาพประกอบ 2 การเข้าเส้นชัย

ที่มา : กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556).

5. นักกีฬาจะใช้ ผู้นำวิ่งของตนเองได้ อย่างไรก็ตามคณะกรรมการจัดการแข่งขัน จะต้องมิ ผู้นำวิ่งสำรองเตรียมไว้โดยในใบสมัครจะต้องบอกกำกับไว้

6. ในการแข่งขันตั้งแต่ 5,000 เมตรขึ้นไป (ไม่ใช่ช่องวิ่งของตนเอง) นักกีฬาอาจจะมีผู้นำวิ่ง เพิ่มเป็น 2 คนได้เพื่อการเปลี่ยนตัว และการเปลี่ยนตัวต้องไม่กีดขวางนักกีฬาคนอื่น และต้อง เปลี่ยนทางวิ่งที่เป็นทางตรง โดยแจ้งให้ผู้ชี้ขาดหรือผู้แทนเทคนิคทราบก่อน ถ้ามีการเปลี่ยนผู้นำวิ่ง นอกบริเวณที่กำหนดไว้จะถูกปรับพาวล์

7. ในการแข่งขัน 100-800 เมตร ของกลุ่ม 11 และ 12 นักกีฬาจะต้องใช้ 2 ช่องวิ่งต่อ นักกีฬา 1 คนพร้อมทั้งผู้นำวิ่ง โดยใช้ช่องวิ่ง 1, 3, 5, 7 สำหรับนักกีฬากลุ่ม 12 จะใช้ผู้นำวิ่งหรือไม่ ใช้ก็ได้โดยไม่ต้องสวมแว่นดำปิดตา แต่ถ้าใช้ผู้นำวิ่งนักกีฬาจะต้องวิ่งเหมือนกับกลุ่ม 11

8. กรณีการวิ่งที่ใช้ 2 ช่องวิ่ง ต่อ 1 คน หรือ 1 ทีมโดยจะถือแนวเขตของช่องวิ่งในสุดยื่นต่อ ออกไปยังช่องที่คู่กันทุกเขตของทุกช่องจะเป็นเขตยื่นคอยรับ-ส่ง

9. การรับ-ส่ง ไม้ผลัดของกลุ่มตา ทั้งคนรับและส่งผู้นำวิ่งและนักกีฬา จะต้องอยู่ภายใน เขตรับ-ส่ง (ดูที่ไม้และมือสัมผัสแรก) ถ้าเลยเขตรับออกไปแล้วส่งไม่ได้ อนุญาตให้ย้อนกลับมาส่ง ภายในเขตรับ-ส่งได้

10. นักกีฬากลุ่ม 12 ผู้นำวิ่งสามารถลงไปช่วยจัดนักกีฬาลงในตำแหน่งได้ และต้องไม่กีด ขวาง ผู้ตัดสินและนักกีฬาคนอื่น ๆ เมื่อจัดเสร็จแล้วให้ออกจากบริเวณสนามแข่งขันทันที

11. ในการแข่งขันวิ่งผลัด T11-T13 ต้องมีนักกีฬา T11 ไม่น้อยกว่า 1 คน และ/หรือ T13 ไม่เกิน 1 คนนอกนั้นจะเป็น T12

ตัวอย่าง

- (1) T11 = 1 คน, T12 = 2 คน, T13 = 1 คน
- (2) T11 = 2 คน, T12 = 2 คน
- (3) T11 = 3 คน, T12 = 1 คน หรือ T13 = 1 คน
- (4) T11 = 1 คน, T12 = 3 คน
- (5) T11 = 4 คน

12. นักกีฬากลุ่ม 13 ไม่ต้องมีผู้นำวิ่งจะแข่งขันเหมือนคนปกติทุกอย่าง

13. ในการวิ่งบนถนน (มาราธอน 42.195 กิโลเมตร) กลุ่ม T11, T12 จะเปลี่ยนผู้นำวิ่งที่ ระยะทาง 10, 20, 30 กิโลเมตร

14. ในการแข่งขันตั้งแต่ 5,000 เมตร ขึ้นไป ฝ่ายจัดการแข่งขันควรจัดน้ำดื่มและฟองน้ำให้กับนักกีฬาถ้าสภาพอากาศร้อน

15. ในการแข่งขันประเภทลู่วิ่งที่ยาวกว่า 10,000 เมตร ฝ่ายจัดการแข่งขันควรเตรียมจัดโต๊ะสำหรับเครื่องดื่มพิเศษ หรือนักกีฬานำมาเอง น้ำและฟองน้ำให้กับนักกีฬา

16. ห้ามใช้สัตว์เลี้ยงเป็น ผู้ช่วยหรือลงไป ในสนามแข่งขัน

17. ในการแข่งขัน วิดีโอสามารถนำมาใช้ได้ โดยมีผู้แทนเทคนิคให้ความเห็นชอบ เพื่อช่วยการตัดสินในการใช้กติกา

การเริ่มวิ่งของกลุ่มตา T11

ภาพประกอบ 2 การเริ่มต้นของการวิ่ง

ที่มา: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556)

ประเภทลาน กลุ่มตา F11-13

1. นักกีฬาทุกคน (กลุ่ม 11) ต้องสวมแว่นตาดำจะเป็นผ้าหรือเป็นกระจกก็ได้
 2. ผู้ช่วยเหลือนักกีฬาอาจจะนำนักกีฬา กลุ่มตา F11-12 ไปยืนบริเวณวงกลม ข้างข้างจักรท่อมน้ำหนัก และทางวิ่งพุ่งแหลน โดยการจัดตำแหน่งผู้ช่วยเหลือนักกีฬาอาจจะให้สัญญาณกับนักกีฬาได้และต้องออกจากบริเวณแข่งขัน เมื่อผู้ตัดสินให้สัญญาณเริ่มแข่งขันในการจับเวลาการประลองการแข่งขัน เมื่อผู้ตัดสินเห็นว่านักกีฬาพร้อมประลองการแข่งขัน นักกีฬาอาจจะขอให้ผู้ตัดสินบอกเวลาการเริ่มการแข่งขันได้ แต่ถ้านักกีฬาเสียเวลาการเริ่มและขอให้หยุด ผู้ตัดสินจะหยุดให้และจะเริ่มจากเวลา ที่หยุด
 3. ในการแข่งขันประเภทกระโดดของกลุ่ม 11 การให้สัญญาณจากผู้ช่วยเหลือนักกีฬาสามารถกระทำได้แต่การส่งเสียงของผู้ชมการแข่งขันควรให้เงียบเสียงเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนการได้ยินเสียงของนักกีฬากับผู้ให้สัญญาณ
 4. ในประเภทกระโดดสูง กลุ่ม 11 สามารถสัมผัสไม้พาดก่อนการกระโดดได้
 5. ในประเภทกระโดดสูง กลุ่ม 12 สามารถวางสิ่งของบนไม้พาดได้ เช่น ผาเช็ดหน้าบางๆ ที่สะท้อนแสงเพื่อให้การมองเห็น แต่ต้องแจ้งให้ผู้ชี้ขาดทราบ
 6. ในประเภทกระโดดไกล และเขย่งก้าวกระโดด จะมีที่หมายเพื่อเริ่มกระโดด (แทนกระดานเริ่ม) ขนาด 1 x 1.22 เมตร โดยใช้แปงหรือผืนสีขาวทาบเป็นที่หมาย
 7. บ่อทรายควรมีความกว้าง 3.50 เมตร เพื่อความปลอดภัยของนักกีฬา
 8. ผู้ช่วยนักกีฬา (ไกด์และผู้เรียก) ของกลุ่ม 11 จะมีได้ 2 คน คนหนึ่งเป็นคนเรียก อีกคนหนึ่งเป็นคนจัดนักกีฬา ส่วนกลุ่ม 12 จะมีเพียงคนเดียวในการจัดนักกีฬาเตรียมกระโดด
 9. สำหรับการแข่งขันประเภทลาน กลุ่ม 12 อาจจะใช้สี ขอล็ก แปง กรวย หรือ ธง ซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของผู้ชี้ขาดหรือผู้แทนเทคนิค เพื่อการมองเห็น
 10. ในกลุ่ม 12 จะมีผู้ช่วยเพียงคนเดียวในการนำลงไปในสนามทำหน้าที่ในการเรียกหรือจัดนักกีฬาสำหรับการกระโดดหรือการพุ่ง ขว้าง ผู้เรียกจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่ไม่กีดขวางการตัดสิน ผู้เรียกจะต้องไม่วิ่งตามนักกีฬาหรือด้านหลังของนักกีฬาขณะการประลอง ถ้าผู้ตัดสินเห็นว่าผู้ช่วยเหลือนักกีฬาหรือผู้เรียกนักกีฬาไม่ปฏิบัติตามที่กล่าวข้างต้น จะต้องถูกเตือนหรือปรับพาวล์
- หมายเหตุ ฝ่ายจัดการแข่งขันควรแยกนักกีฬาออกจากผู้ช่วยเหลือนักกีฬาหรือผู้เรียก

11. ในการกระโดดไกลหรือเข่งก้าวกระโดด เมื่อนักกีฬาวิ่งมาเหยียบบริเวณที่กระโดด ให้ถนัดจุดนั้นเป็นที่หมาย และให้วัดจุดตกจากบ่อทรายผ่านจุดที่เหยียบ (แบ่งสีขาวบริเวณที่กระโดด แต่ถ้าวิ่งมากระโดดโดยไม่ถึงบริเวณที่เหยียบ (แบ่งสีขาว) ให้วัดจุดตกบ่อทรายผ่านขอบสี่เหลี่ยม 1×1.22 เมตร (ดูจากรูปที่ 8, 9, 10 และ 11)

กลุ่มความเคลื่อนไหว (แขน-ขา) TF40-47

เป็นส่วนกลุ่มความพิการที่เกิดจากอุบัติเหตุหรือตั้งแต่เกิดก็ได้จึงจะต้องผ่านการตรวจจากผู้ตรวจกลุ่มความพิการ (Classifier) โดยการแยกแยะความพิการออกไปสำหรับในการแข่งขันบางกลุ่มอาจจะแข่งขันเหมือน คนปกติบางอย่างอาจจะเป็นในกรณีพิเศษซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้

ประเภทลู่

1. ในการเริ่มออกวิ่ง จะใช้ที่ยันเท้าหรือไม่ใช้ก็ได้ จะยืนออกวิ่งหรือนั่งลงก็ได้
2. ในการวิ่งผลัด จะมีกลุ่ม 46-47 ไม่เกิน 2 คน นอกนั้นจะใช้กลุ่มที่เหลือได้อีก 2 คนการแข่งขันใช้การเตะร่างกาย

ประเภทลาน

3. การทุ่ม ฟุ่ง กว้าง เหมือนคนปกติ
4. การกระโดดไกลอนุญาตให้ใช้เท้าที่เป็นขาเทียมเหยียบเพื่อกระโดดได้ (TAKE OFF)
5. การกระโดดสูง ไม่อนุญาตให้ใช้เท้าที่เป็นขาเทียมเหยียบเพื่อกระโดด (TAKE OFF)

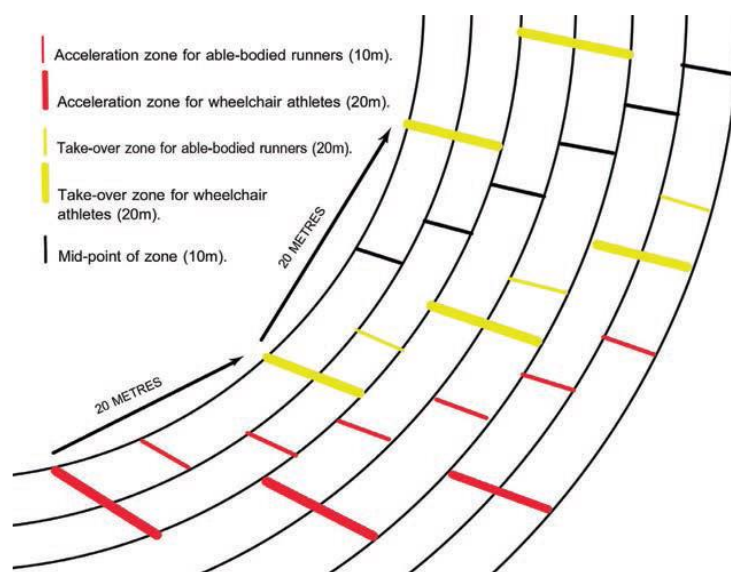
ภาพประกอบ 3 ลักษณะรถวีลแชร์

ที่มา: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556).

กลุ่มทางเข้านหลังและไปลิโอ (Wheel Chair) T32-34, T51-57

เป็นกลุ่มความพิการที่เกิดจากอุบัติเหตุหรือตั้งแต่เกิดก็ได้ซึ่งจะต้องผ่านการตรวจจากผู้ตรวจความพิการ (Classifier) โดยแยกแยะความพิการออกไป กติกาโดยย่อมีดังนี้

1. ในการแข่งขันพาราลิมปิกเกมส์ ซิงแชมป์โลก หรือการแข่งขันชิงแชมป์ต่างๆ ที่ IPC รับรอง วีลแชร์จะมี 2 ล้อใหญ่ และ 1 ล้อเล็กส่วนในการแข่งขันอื่นๆ วีลแชร์อาจจะมี 2 ล้อใหญ่และ 2 ล้อเล็กซึ่ง
 - 2 ล้อเล็กต้องอยู่ข้างหน้า ส่วนของมานั่งต้องไม่ยื่นเลยดุมล้อหน้า และไม่กว้างกว่าดุมของล้อข้างทั้งสอง ความสูงของมานั่งจากพื้นต้องไม่เกิน 50 เซนติเมตร
 3. เส้นผ่าศูนย์กลางของล้อหน้าต้องไม่เกิน 50 เซนติเมตร เส้นผ่าศูนย์กลางของล้อหลังต้องไม่เกิน 70 เซนติเมตร
 4. จะมีวงขอบเรียบสำหรับมือผลักเพียง 1 ที่ล้อใหญ่
 5. ต้องไม่มีเกียร์ติดอยู่ แต่อนุญาตให้ติดเบรกได้
 6. ต้องไม่มีกระจกส่องหลัง
 7. ส่วนตัวถังของมานั่งต้องไม่เลยแนวยางของล้อหลัง
 8. ในการแข่งขันทุกประเภท นักกีฬาสามารถบังคับล้อหน้าไปด้านซ้ายและขวาได้
 9. ตัวรถจะถูกวัดโดยเจ้าหน้าที่ที่ฝ่ายเรียกตัว และต้องไม่นำรถออกไปก่อนเริ่มการแข่งขัน ตัวรถจะถูกตรวจก่อนหรือหลังจากการแข่งขันเสร็จสิ้นแล้ว
 10. เป็นความรับผิดชอบของนักกีฬาที่ต้องแน่ใจว่า ส่วนล่างของร่างกายจะไม่ถูกพื้นลู่วิ่งระหว่างการแข่งขัน
 11. ต้องแน่ใจว่าวีลแชร์ของท่านถูกต้องตามกติกา จะไม่มีการรอคอยเพื่อปรับรถของท่าน
 12. การเริ่มแข่งขัน จะออกด้วยเสียงปืน
 13. ล้อหน้าของรถจะไม่สัมผัสเส้น
 14. ผู้ปล่อยตัวมีอำนาจในการที่จะให้แข่งขันใหม่ ถ้ามีเหตุการณ์สุดวิสัยในระยะไม่เกิน 50 เมตร ตั้งแต่ระยะ 800 เมตร ขึ้นไป

ภาพประกอบ 4 เขตการแตะร่างกาย

ที่มา: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556).

15. ขณะแข่งขันนักกีฬาที่มาทางด้านหลังจะต้องรับผิดชอบในการที่จะตัดเข้าด้านใน ในทำนองเดียวกันผู้ที่ถูกแซงจะต้องรับผิดชอบที่จะไม่กีดกันขณะที่ล้อหน้าของเขาอยู่ในสายตาของท่าน

16. การจำกัดเวลา การแข่งขันตั้งแต่ 1,500 เมตรขึ้นไป เจ้าหน้าที่อาจจะยุติประเภทการแข่งขันนั้นๆ เมื่อหมดเวลานักกีฬาที่ยังแข่งขันไม่เสร็จ (ถูกหนีกรอบ) จะถูกบันทึกไม่ถึงเส้นชัย ว่า DNF (Did not finish)

17. การแข่งขันวีลแชร์ผลัด 4 x 100, 4 x 400 เมตร แต่ละทีมจะใช้ 2 ช่อง จะอยู่ช่อง 1, 3, 5, 7 โดยถือพื้นที่ช่องในสุดเป็นเขตเริ่มต้น และจะมีเขตคอย 20 เมตร และเขตของการแตะร่างกาย 20 เมตร (TAKE OVER ZONE)

18. นักกีฬาที่นำรถถึงเส้นชัยจะเป็นผู้ชนะ โดยจะดูที่คู่มือล้อสัมผัสเส้นชัยก่อน

19. การแข่งขันวีลแชร์ทุกระยะ นักกีฬาต้องสวมหมวกป้องกันความปลอดภัย

ประเภทลาน (นั่งรถวีลแชร์ หรือเก้าอี้) กลุ่ม F32-34, 52-53-54-55-56-57

1. กลุ่มนี้ถ้าใช้เก้าอี้ต้องมีความสูงไม่เกิน 75 เซนติเมตร รวมทั้งเบาะรองรับอาจมีที่จับเป็นโลหะ หรือไฟเบอร์ได้แต่ต้องไม่มีกาวยึดหยุ่น

2. อาจจะมีที่รัดเท้าหรือลำตัว ถ้ามีการบันทึกจากแพทย์

3. เก้าอี้ต้องอยู่ในแนวตั้งฉากในวงกลมเท่านั้น

4. เมื่อถึงเวลาการประลองจะไม่มีเวลาแก้ไขเก้าอี้ ต้องแน่ใจว่าเก้าอี้ถูกต้องเรียบร้อยแล้ว

5. ในขณะที่มีการประลอง ถ้าที่จับหักไม่ถือว่าเป็นการประลอง

6. ในการทุ่ม ฟัน ขว้าง บนเก้าอี้ อย่างน้อยส่วนขา (บานพับ) และก้นต้องนั่งอยู่กับเบาะจนกว่าจะปล่อยวัตถุออกไป

7. เมื่อเรียกทำการฝึกซ้อม แต่ทำนี้ไม่ต้องฝึกซ้อม จะมาขอภายหลังไม่ได้ การฝึกซ้อมจะฝึกซ้อม 1-2 ครั้ง แล้ววัดสถิติ แล้วประลองติดต่อกันไป

8. การประลองจะประลอง 3 ครั้งแล้ววัดสถิติ แล้วประลองต่ออีก 3 ครั้งก็ได้ หรือประลองติดต่อกัน 6 ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้แทนเทคนิค

ภาพประกอบ 5 การนั่งบนเก้าอี้ม้านั่ง

ที่มา: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2556).

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	chalisa supakanjanakorn
วัน เดือน ปี เกิด	30 กรกฎาคม 2535
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลโพธาราม
วุฒิการศึกษา	2556 ปริญญาตรี วท.บ. สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2563 ปริญญาโท วท.บ. สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	18 ม.7 ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

